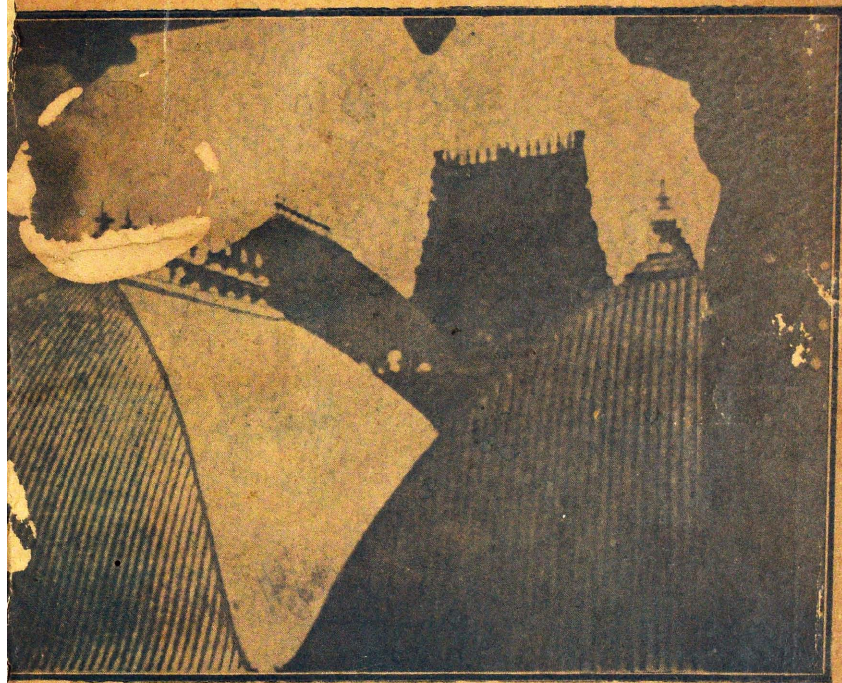

ANNAMALAI UNIVERSITY
MAGAZINE

A VIEW OF NATARAJA TEMPLE

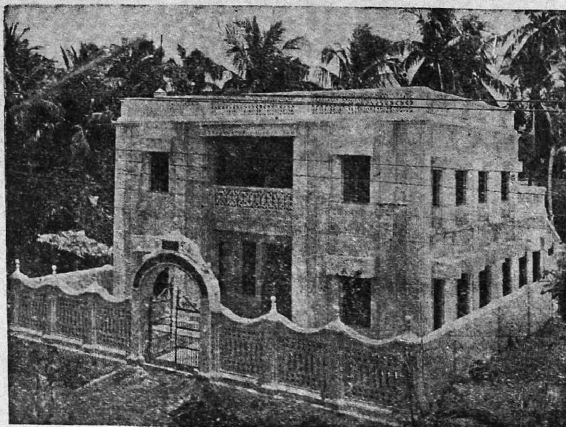
— N. Vaithianathan - (II U.C.)

Published by :
ANNAMALAI UNIVERSITY
ANNAMALAINAGAR
MARCH 1950

[Part I]

JL
+ 1211A, N32
N50-18.1

**FOR ANYTHING IN PRINTING
VISIT**

**THE CROSSWORD PRESS
CHIDAMBARAM**

Phone : 47

Proprietor : N. NATARAJAN

Factories : "PUNJOB"

Estd. 1939.

Telegrams : "JAYASPORTS"

INDISPUTABLY

It is to your advantage to purchase
your sports and citizenship equipments

FROM

SRI JAYA SPORTS WORKS

Manufacturers of High Class Sports and Citizenship Equipments

AND

Leaders in the Sports Field.

Post Box. No. 7

Mayavaram (S. India)

JAYA STANDS FOR QUALITY AND SERVICE

PROMPT & NEAT EXECUTION

KEMBU STUDIO

**PHOTOGRAPHERS & AUTHORISED
DEALERS**

OFFICE & STUDIO :

**154, West Car Street
(P. O. BOX NO. 9)
CHIDAMBARAM**

BRANCH :

**South Colony
ANNAMALAINAGAR**

TELEGRAM : " APPALAM "

PHONE : 8332

VERGHISON & CO.,

Bakers & Confectioners

and

Manufacturers of Appalams

Confectionery Articles of Best Quality Supplied at
Moderate Rates

Our Appalam is wellknown Through-out India

A Trial Order will Convince You

Your Esteemed Patronage Solicited

Wedding Cake A Speciality

26, HARRIS ROAD

PUDUPET :: MADRAS

ANNAMALAI UNIVERSITY MAGAZINE

Editor :

A. C. SUBRAMANYAM, M.A.

PUBLISHED BY THE UNIVERSITY
ANNAMALAINAGAR

JL

T4 m 211A, N32

N50-18-1

"The idea that a rich man should regard his wealth as a trust was deeply ingrained in Hindu consciousness and Annamalai Chettiar was essentially a Hindu in this respect. He had the old world simplicity, courtesy and humility of behaviour and speech. Though rich and powerful, he knew how to move among men without overwhelming them with his sense of power and wealth. He had an engaging smile with which he could disarm even his opponents. He had also the old world austerity of life. He felt most at home in South Indian dress. In all his actions, there was no trace of hurry or discomposure."

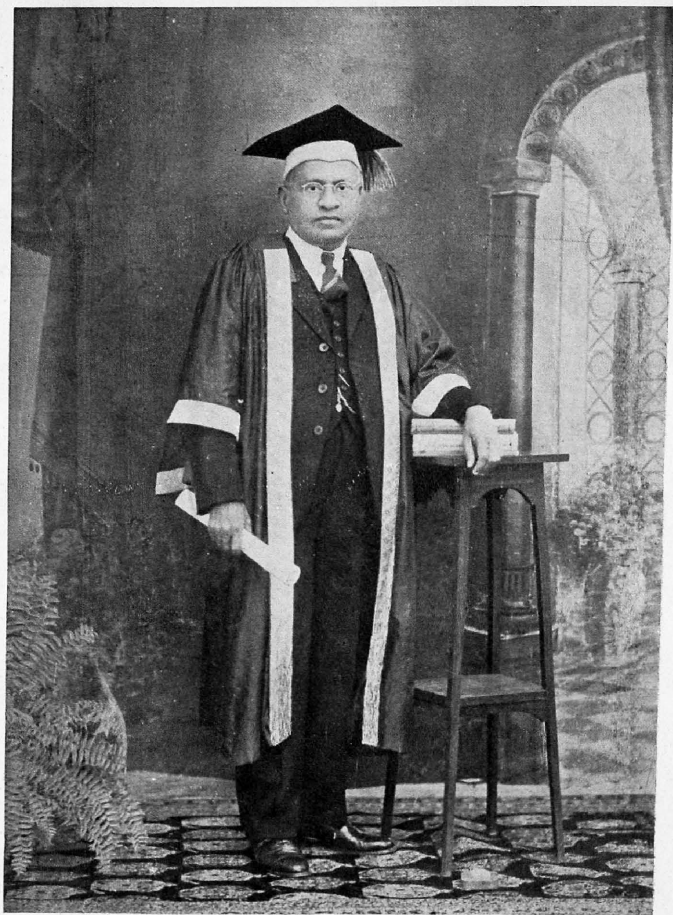
CHIEF JUSTICE P. V. RAJAMANNAR.

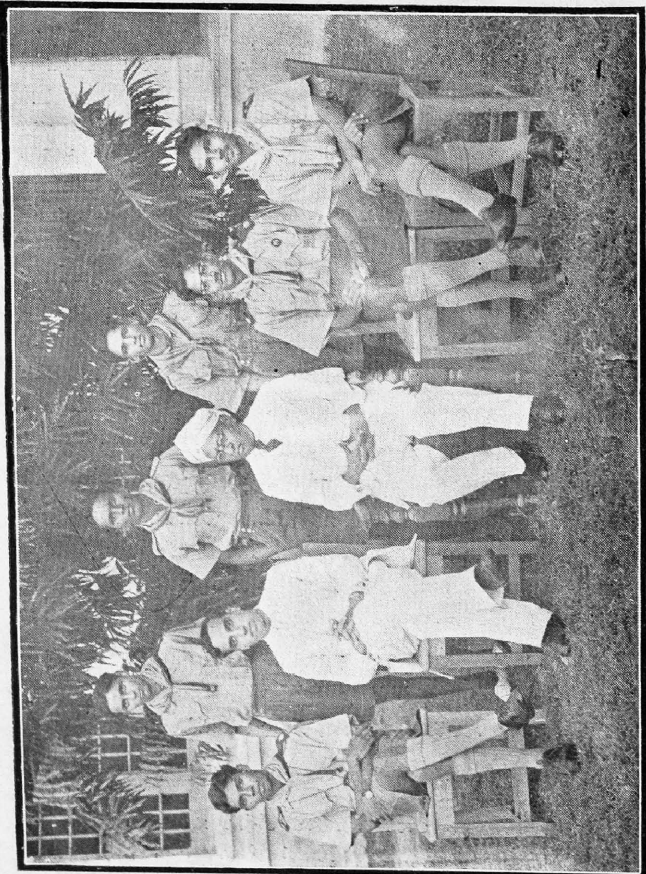
Late Dr. Rajah Sir S. R. M. Annamalai Chettiar, kt., F.R.S., D.Litt.,
for whose statue contributions are invited.

VICE-CHANCELLOR
DR. S. G. MANAVALA RAMANUJAM, M.A., PH.D. (LOND.) D.I.C. ETC.

RAMBLERS - FIRST ANNAMALAI ROVER CREW

1st Row Sitting :—T. S. Lucas, Mr. V. Tiruvengkatachari, E.sc., Rover Scout Leader, Dr. S. G. Manavala
 Ramanniam, M.A. Ph.D (Lond.), Vice-Chancellor, K. Thiagarajan, A. Gnanasambandam
 2nd Row Standing :—R. Thangavelu, S. Vadivelu, V. Thiagarajan.

CONTENTS

	PAGE		PAGE
Editorial	... i	Rabindranath Tagore	... 15
Sovereignty at the Crossroads	... 1	வெண்ணிலவில்	... 19
The Vision	... 3	இரு வழிகள்	... 22
By the Lake side — A Reverie	... 5	உண்மைச் சுதந்திரம்	... 23
The Soul-Force of Kandan		வினக்குகள்	... 24
The Wood-Cutter	... 6	இந்தியாவும் குடிசைத் தொழிலும்	... 25
A Compound plant whose life		சொர்க்கவாசல்	... 27
is a Sermon	... 8	அழகான பெண்	... 29
Imaginary conversation between		ஜாலக்காரி	... 32
Alga and Fungus	... 9	கன்னித் தமிழ்	... 35
Amusing Problems	10 & 18	உற்றுழி உதவிய உத்தமர்	... 36
Famous Witticisms	... 11	நான் குற்றவாளியா?	... 38
Fun for a Minute	... 13	பாட்டு	... 39
The Morning Star	... 14	Unions and Clubs	... 42

ILLUSTRATIONS :

FACING PAGE

1. Late Dr. Rajah Sir Annamalai Chettiar, KT. L.L.D., D. Litt.	..
2. Vice-Chancellor	..
3. Editorial Board	.. ii
4. Indian Universities Commission	.. 4
5. First Annamalai Rover Crew	.. 5
6. Independancee Day Celebrations	.. 18
7. The Pride of our 'Varsity	.. 19
8. The Majestic Sea — Calm Beauty	.. 24
9. University Champions	.. 25

EDITORIAL

REPUBLIC NUMBER :

THIS issue of the University Magazine may be regarded as the Republic Number since this is the first issue to be published after India became an Independent Sovereign Democratic Republic. We lift up our hearts in prayer and thankfulness to the Almighty for this resurgence of our national genius in the form of a mighty Republic dedicated to Truth and Peace. We rejoice that Indian statesmanship has within a period of thirty months proved its mettle: it has integrated the Indian states to the Union, strengthened the links between the centre and the federating states and secured a Republican Constitution without sacrificing our membership of the Commonwealth.

Unity in diversity, synthesis and adaptation, integration of old tradition and new values have been the hall marks of our culture which has once again renewed itself with astonishing vitality and freshness. Again and Again India has conquered her conquerors. Truth alone conquers, never falsehood. From the days of Asoka her triumphs have been the triumphs of love, the triumphs of the spirit. Long may she triumph so!

May the *Chakra* of Righteousness revolve ceaselessly!

MEMORABLE EVENTS :

Many memorable events have happened since our last issue was published, Dr. S. G. Manavala Ramanujam M.A., Ph.D., D.L.C., became Vice-Chancellor of the University on 22nd November 1948. On the 2nd December 1948 Justice P. V. Rajamannar, Chief Justice of the High Court of Madras delivered the Convocation Address to the new graduates.

Early in 1949 the Indian Universities Commission visited the University. During the year the Hon'ble M. Baktavatsalam, Minister for Public Works addressed the Engineering and Technology Association while the Hon'ble P. S. Kumaraswami Raja, Chief Minister, exhorted the graduates at the convocation held in December 1949.

The Hon'ble K. Madhava Menon, Minister for Law and Education delivered the Valedictory Address of the Kerala Samaj on 2nd April this year. On the same day Mrs. Ammanna Raja, Deputy speaker of the Legislative Assembly addressed the Cosmopolitan Club.

A notable event on the academic side was the opening on 7th March of the Population Research Institute by His Excellency Sardar K. M. Panikkar, India's Ambassador to China. The Institute is the only one of its kind in Asia and is lucky in having as its Director Dr. S. Chandrasekhar, an eminent scholar and researcher in the field of demography and population statistics.

A very popular feature of the University work during the year was the organization in the University of the National Cadet Corps. It has a strength of five officers and 150 Cadets (Senior Division). There is also a Signal Unit (Senior Division) consisting of two Officers and 60 Cadets.

A new Bachelor course in Music was started and new Honours courses in Botany and Philosophy are to start with the next academic year. The B. E. Degree of the University was recognised by the Madras Government as also by the Indian Institute of Engineers.

CONGRATULATIONS:

Several of our *alumni* have distinguished themselves in studies and in public service.

Srimathi C. D. Kanthimathi completed her studies in England and has taken up duties in the Madras Educational Service. Miss. Ammu Menon (K. A. Kunjukutti) and Sri S. Lakshmanan have proceeded to the U. S. A. for higher education.

Messrs. M. S. Ram, P. C. Alexander and M. R. Natarajan have joined the Indian Administrative Service. Messrs. G. Narayana Iyer and D. Balagopal have secured commissions in our Armed Forces. We congratulate one and all of them !

May their tribe increase !

AN APPEAL :

The Rajah Annamalai Statue Committee has addressed an appeal for contributions to the past and present students of the University and to all admirers of the late Rajah for liberal contributions to the Statue Fund.

The Statue is to be put up in the Centre of the University Campus and is expected to cost Rs. 20,000. A sum of Rs. 6000 has already been collected.

We endorse every word of the Committee's appeal. We think that there can be no cause worthier than this. By honouring the great philanthropist who founded this great centre of learning every alumnus is but honouring himself. Contributions to the Statue Fund may be sent to the Registrar, Annamalai University.

• • • •

The Annamalai University is eminently fitted to be a genuine centre of learning and culture by virtue of its situation and its beautiful campus.

Indian Universities Commission Report.

ANNAMALAI UNIVERSITY MAGAZINE

ANNAMALAINAGAR

Vol. XVIII]

MARCH 1950

[Part I

SOVEREIGNTY AT THE CROSSROADS

S. P. VASUDEVAN, B.A.,—V HONS. HISTORY

THE phenomenon of obedience is perhaps the central political fact facing the political theorist; certainly the necessity for an explanation of it recurs more persistently than any other single problem. This problem possesses two important aspects: The twin questions naturally arise: Why do men obey political or other social authorities? What rules or authorities do men obey or should obey in case of a "Conflict of laws" or a competition between different authorities! The second question interests us more. As conflicting rules or systems in many cases compete for the individual's allegiance, the answer to the question "What is law"? is worthy of attempt at this juncture.

The necessity for securing and maintaining certainty, stability and coherence in the ordering of social relation essentially marks a single reference point, which the nineteenth century English Jurist, Austin, called, "a determinate human superior, not in the obedience to a like superior," but receiving, "habitual obedience from the bulk of a given society." This human superior is called sovereign, its authority, sovereignty, and the rules of social conduct which it commands or tacitly permits constitute *the law*. No court can adjudge a command, prohibition, or prescription of the sovereign 'ultra vires'. Austin recognized limitations on the sovereign but they are due to obligations arising out of moral considerations or practical expediency and in no case do they spring from a higher law above the sovereign. The national king of the "Post-Feudal Anarchy" period made use of this doctrine of sovereignty as the most convenient weapon with which to combat the claims of ecclesiastical and other authorities and hence it thenceforth had to be transferred to a popular sovereignty by Bentham, Austin and Rousseau (with his monstrous concept of the doctrine of General Will). In the medieval and early modern ages, the limits to sovereignty were imposed by custom of the community or from generally prevailing ideas of natural law and the specific maxims derived therefrom and were deemed absolutely binding on the King. There was less of "machinery of enforcement" sanctioning the law than today. Surely a voluntry conformity to the sense of right of mankind and a common agreement upon and adherence to definite rules of conduct and definite restraints on conduct are, in so far as they operate, more satisfactory sanctions of the law than the policemen's club.

Austin's definition of sovereignty included definite location and indivisibility. Between the years 1861—5 it was definitely admitted on all hands in the United States of America that sovereignty was indivisible and located in the Amending Body of the constitution. The issue unhappily was decided by force of arms.

The concept as such, when applied to the Indian constitution exhibits features at once paradoxical and incompatible. Contrary to the nomenclature, India is a federal form of state. The essential feature of such a state naturally is the division in governmental powers between the centre and the units which constitute the federation. As sovereignty means the will of a "determinate superior" which becomes law and as law means the body of principles recognized or enforced by public and regular tribunals in the administration of justice, which in its turn is only the outcome of the love of good men for right conduct, we can conclude that sovereignty is not only not indivisible but derivative from the constituent units, as it not only affects the units, but in itself is the result of the union of units. So the "whole sovereignty consists of a number of partial sovereignties." But writers like Calhoun argue that sovereignty is an entire thing and is indivisible. It is born as a whole and destroyed as such. To divide it is to destroy it. "We might just as well speak of half a square, or half a triangle as of half a sovereignty." But political concepts are not geometrical ideas to be proved by lines and curves; they take into effect the actual working of the state-agencies in relation to social, economic and customary environments. As acts of the units are, in so far as their success in working is concerned, law to that part of the land, in actual exercise, there is little that distinguishes a national law from a state act. By the instrument of government coupled with the people's sense of duty and justice, both are equally obeyed and both enjoy that "habitual obedience from the bulk of a given society." And so in federal governments divisibility is a grim reality. The apparently growing centralisation of power in the hands of the centre in India today at the most marks that it is at least more than a par with the units in the exercise of power.

Bare theorists and arm-chair politicians may affirm in black and white the indivisible nature of sovereignty formally and legally; but to a practical politician it is manifest that divisibility is inevitable at least in federal countries and sovereignty has been actually divided. Granting its indivisibility the discovery of it to some is "an impossible adventure."

A sovereign is not an omnipotent legislator. He regards customs, habits and the character of the people. His power is restricted from within and from without. Thus, for instance, if he desires that all blue-eyed babies should be murdered, the preservation of the blue-eyed babies will be illegal; but the legislature must go mad before they pass such a law and the subjects be idiotic before they can submit to it. Thus the exact location of sovereignty and the nature of it are matters of controversy even today.

Jean Bodin, the modern father of sovereignty, recognised no legal but some moral limitations on the king. Even then his argument was not so simple but contained serious confusions. The exercise of sovereign power which he regarded as justifiable was by no means so unlimited as his definitions imply and the result is a series of restrictions that introduce a great amount of confusion into his finished theory. Bodin's attribution of sovereign power and the degree of absoluteness are not the same as we conceive it today.

The notion of sovereignty has worked great harm in the international sphere. If law is the command of a sovereign international law, it is no law because there is no sovereign to enforce it. All states are equal and no state can be bound against its own will. So, as between countries, the state of nature still prevails. This is bound to be the case, until there is an international organisation enforcing the rule of law on countries and nations. As Bryce says, all civilized nations have come back to the point from which the Romans started twenty centuries ago: that sovereign power comes in the last resort from the people and whoever exercises it in a state exercises it by delegation from the people; that in the internal affairs of a state power legally sovereign ought to be exercised under those moral restraints which are expected from the enlightened opinion of the best citizens and which earlier thinkers recognized under the name of natural law. The sphere in which no legal sovereignty exists is also the sphere in which morality has made least progress namely the field of international affairs.

Four long centuries after Bodin, despite vast changes in political theory and practice, sovereignty still stands where it was left by the master. It knows no decided way. Sovereignty is still at the cross roads.

"THE VISION"

BY L. RENGA RAJAN, II CLASS "A" GROUP.

It was raining outside.

THE time was nearly eight O' clock at night. Some five or six of us were sitting in a room and talking. Forgetting the fact that we came to the University to read we went on talking. The atmosphere was gloomy and naturally we talked about ghosts. Ghosts! Everybody had a story to tell experienced by himself or others. We sat there listening to stories about ghosts and haunted houses. Ghosts that frightened men, ghosts that killed men, ghosts that led men about the streets—what a variety of ghosts! But after a while the conversation stopped. Everybody had told what he had in mind. The room became silent. For full five minutes nobody spoke. The suspense was becoming unbearable.

Suddenly a voice was heard. "I can tell you a queer story—one or two important things," piped a shrill voice. The man who spoke was a stranger — that is, he was not an inmate of the hostel. He was a student of the Christian College, Madras and was the guest of one of my friends.

"A very queer thing happened not many months ago." He went on as we listened attentively. "I was given a single room in my hostel. On the day I occupied the room I noticed a curious blue light coming from one corner of the room at about six o'clock in the evening. As the darkness increased, I was able to perceive the shadow of a man. The shadow was standing by the side of a table, which also emitted curious blue light. It was putting the tennis racket on the wall. Again I saw the shadow take a book and sit down to read. I was dumbfounded but was not afraid. I stood in the doorway watching it. At about eight o'clock the shadow and the blue light both disappeared. At once I went to that corner but there was nothing to be found. The table, the racket, had all disappeared.

"This happened everyday. Day by day the intensity of the blue light became greater. I am fond of mysteries as I am an ardent lover of mystery and detective stories. So I did not tell this to anyone, but watched daily the strange phenomenon. Every day the light came at six o'clock and went out at eight o'clock. I was able to see the shadow clearly after a month. I knew the shadow was an ardent lover of Tennis and played the game daily. It was the shadow of a student, for every day from seven to eight it studied diligently.

"One day the intensity of the blue light reached the maximum and on that day the shadow came an hour late. But it carried in its hand a beautiful cup and on that day I saw the clearest vision of the shadow. I remember both the cup and the face even now. I remember the date also, it was 22nd of August. I was very curious to know the reason for this strange phenomenon, but the problem completely baffled me."

"A few days after 22nd, the light suddenly diminished. I saw the shadow lying on a cot. After that day the intensity of the light became less and less, and the shadow did not move but lay still. After a fortnight, it was scarcely visible. Then one Friday three months after I had stepped into the room and three days before the closing of the college, the light became bright but went out at once. The blue light and the shadow of the student went out of my life for ever."

"The next morning, in the papers came the sad news of the death of Dilip the great tennis star of India. In the papers came his photograph and biography and wonder of wonders! The photograph was that of the shadow and his biography exactly concurred with the movements of the shadow. He got the National Cup for Tennis Championship on August 22nd. He fell ill on the day the light in my room began to diminish. He died on the same day, same hour and same moment when the light in my room went out."

"Here in this queer phenomenon I want you to note two important things. First the life of the tennis star exactly concurred with that of the shadow."

He stopped. We were dumbfounded and could not speak. We sat there thinking about the queer story and the sad fate of the great tennis player, Dilip.

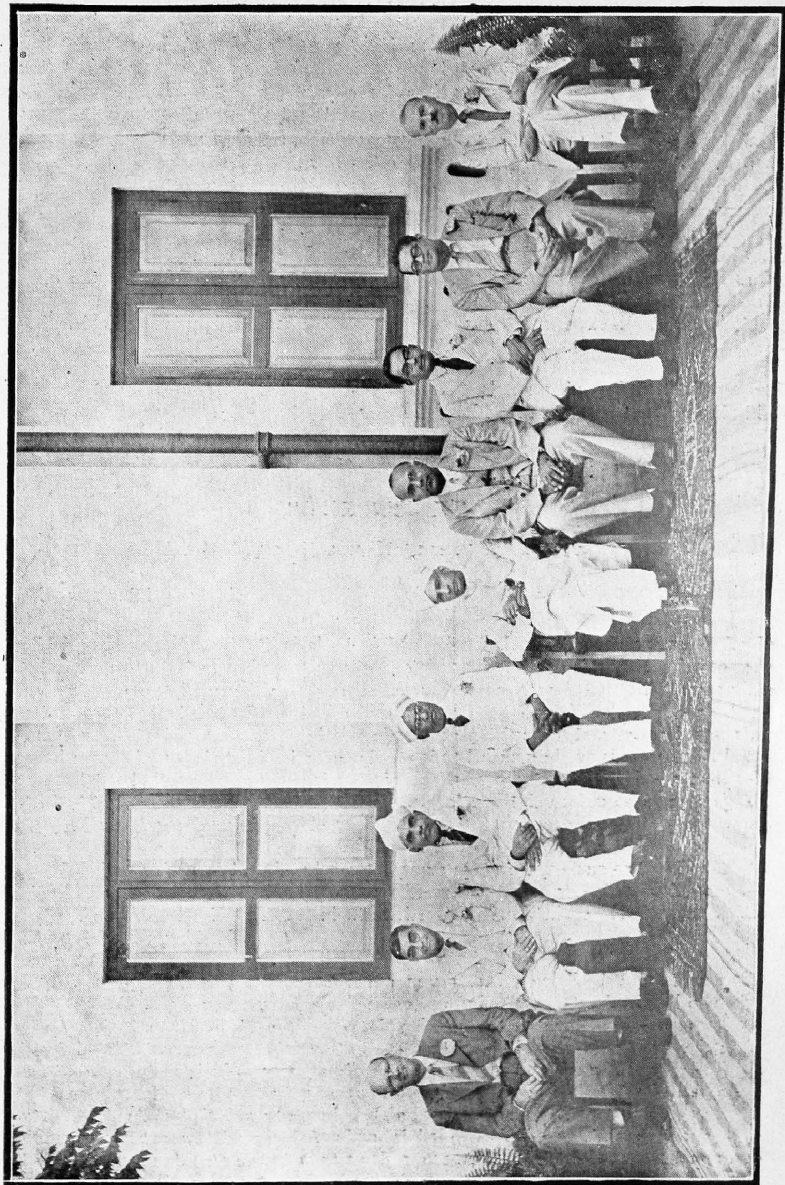
Just then the siren sounded. We were about to disperse, for we must be in our rooms when the tutor visits us for a few minutes. Then one of my friends remembered for something and asked the student, "What was the second important thing you spoke of?"

"The second important thing is," said the story teller with a smile,

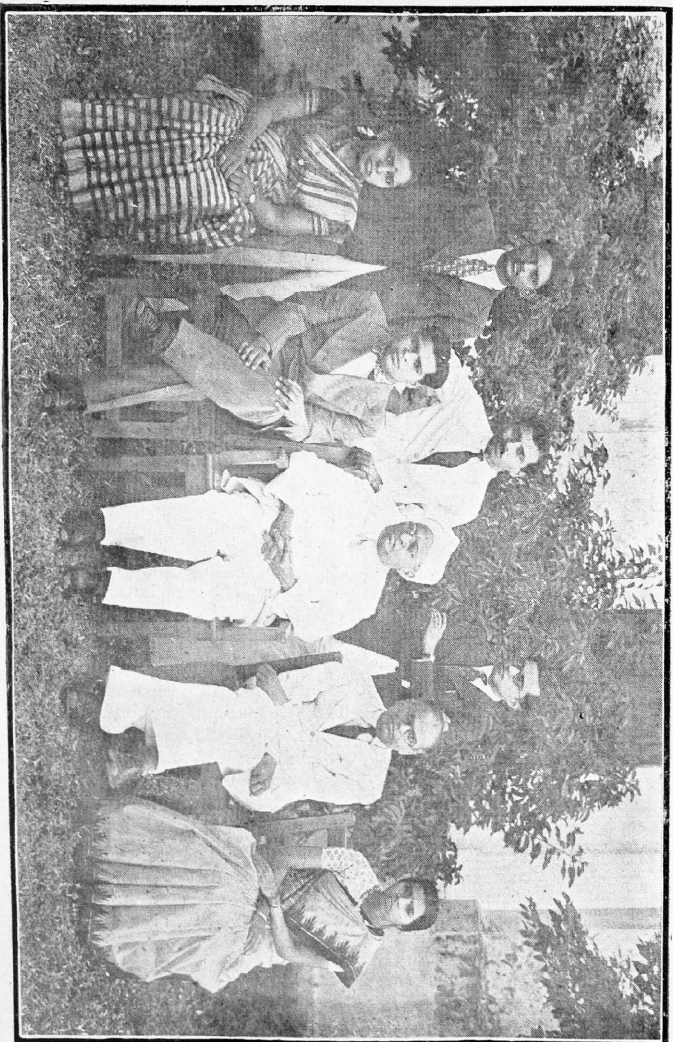
"I INVENTED THE STORY HALF AN HOUR AGO!"

INDIAN UNIVERSITIES COMMISSION

EDITORIAL BOARD

Sitting :—Miss K. Sivanandavalli, IV H Tamil, Mr. G. S. Ramaswami, B.E.M.S. (C.I.T.) Professor of Civil Engineering
Dr. S. G. Manavala Ramanujam, Ph. D. (Lond.) D.I.C. Mr. A. C. Subrahmanyam, M.A., Reader in English (Editor),
Miss, S. Ranganyaki, V H, Chemistry.

Standing :—Mr. C. K. Kumaraswami, V H, Economics, Mr. G. Subramania Pillai M.A., Lecturer in Tamil (Research Deptt.)
Mr. S. Krishnamurti, M.A.M.Sc. Lecturer in Chemistry.

BY THE LAKESIDE—A REVERIE

(S. RANGANAYAKI, V. H. CHEMISTRY.)

THE wind lightly played on the water and little waves were rising up and it was cool and calm ; I was all alone by the lakeside lying on the grassy shore enjoying the beauty of the scene. The book I took with me to read was lying down closed. I could not read; who can think of books and reading and schools in those surroundings, in the quiet splendour of that wonderful evening? The gentle breeze touched me fondly and I was enchanted by the glory and magnificence of that picture.

Was this the place that charmed a thousand hearts.....

‘Māma, did you ever go to a school?’ , chirped a sweet little voice in my ear and I saw near me a child with black curls and questioning round eyes. She looked so earnest and serious about it and was expecting an answer evidently.

‘Schools, my dear? Oh yes, lots’

‘Did they ask you to go too, then?’

“Yes they had asked me to go and I did go.” Then I began to recount my experiences at school to that little curious busy-body, and became young with her. I told her, how I went to the small school in the village and wrote on the ground with my fingers and how they became red and sore. My friend, looked at her finger—it was all right, she never had to do that and then looked at mine. I continued how I hated to go to that school, and got beaten for being sluggish and lazy and stupid. The child’s face was sympathetic and told me that the same fate had befallen her recently. But I went on how I had to go to the next higher school and how my brother and I used to go to the school together and always were inseparables and how my brother was loving and considerate to me and had to undergo many difficulties because of me and yet was kind to me. That was what I remembered about that school mainly. Oh, then we used to make dolls out of clay and once, I remembered I had to stand upon the bench for being a bit mischievous. That was for the first and the last time, I told her. She was all pity, and I made her understand the shame and degradation in being punished before all the classmates and she took my hand in hers as if to comfort me. Then I went on how I had to go to the big school in the next village, because our village school had no classes higher than the Third Form. It was more than three miles away and we had to walk all the way, and we never felt the distance, when we walked picking all the flowers on the way and all the fruits too, and wasting much of our time and sometimes going late to the class. There were mango trees and jack trees on the way and the road was between green fields with little shrubs growing on the wayside. It was pleasant, I assured her, but for the teacher at the other end of the journey. Her face was asking a question; and I told her how he used to scold us if we were late and how we always told him it was a long way to walk and would take time. Then I had grown older and I used to like some of the classes and was happy in attending them. Mathematics, I specially liked; English and Sanskrit were really interesting. She seemed assured that in the long run, something of schools may become interesting and sat expectantly to hear more of the good news. But I had to tell her, how I used to hate that History, which was better only when compared to Geography and how map drawing was always a terror to me. But the games I always liked

and I told her how I used to take an active part in sports and used to knock away so many prizes at that. She looked at me in admiration and appreciation and I was highly pleased; and went on how I used to like equally English Poetry and how once I stood first in recitation. She seemed to be proud of getting such an accomplished friend and I told her with pleasure, how I addressed a meeting at our school and how when I had finished, my teacher patted me on the shoulder and congratulated me for speaking so well. Then I let her know of our evening journeys home, how I used to buy pulses from the road side shops and share it and crunch it with my friends as we returned. We used to make lots of noise and shouted and quarrelled and argued and always were merry and happy. Then I made her know how I used to ignore my lessons and go to play in the evenings and to the tank in the mornings and had my daily swimming with my chums; and as I said that, I seemed to feel the waves about me and I thought of swimming and gave a leg stroke on the water; the water splashed and fell on my face and body and I looked and found myself lying on the grass my foot in the water and no little girl near me.

Thus had I had it, a dream that did flatter,

In sleep, very young, but waking no such matter.

THE SOUL-FORCE OF KANDAN THE WOOD-CUTTER

M. N. RAGHURAMAN.

THE faint autumnal splendour of fairy gold spread through the atmosphere. It was twilight hour upon all life. The great sun, entered the marble halls of heaven, with his golden ridged mantle, thrown on his back. The suffusion of golden light drew me out of my house to God's good land. Being mellowed by the tranquillising influence of twilight, I walked, whistling a soft tune. Birds were twittering gaily and lambs frisked and played: I was wafted along my path, by the gentle evening breeze.

At a certain point, where the road forked and led into a straggling old village lying in a wooded vale, a broad banyan tree lifted up its shaggy branches to the onlooker's eye. Under its thick foliage, lay a young-man of twenty, with hard features and his face being pressured by a sense of crushing despair. My heart flowed out of me, to know his grief. Before that, that lad beckoned me, and spoke in a low tone, thus. "Sir, would you mind hearing my tale of utter despair which has befallen me some two days back. My heart is laden with grief, that I must pour out a little."

We spread ourselves under that banyan tree. His tale fell like a pebble into the clear pool of twilight and the twilight drank it in, greedily. The hour was as still, as still could be and I listened.

* * * * *

Kandan's life-work was wood-cutting: All day long he 'sweats in the eye of the Sun-God and at night sleeps in Elysium'. They were a little rustic folk; all three of them; Kandan, his wife, and son, Murugan. Another inmate of the house was as important to them, as their lives. That was, 'Veeran' the manly bull that drew Kandan's little cart.

Truly, 'Veeran' served Kandan. For, everyday, with the cock, "the trumpet of morn" blowing loudly, Kandan and Veeran set forth, far into the woods, for a good day's loving labour.

Murugan, their son, had his education under Nature. He was up, early, with his toiling father and roamed with him into the woods. Murugan, with an instinct for Nature, learned the language of birds, knew the meaning of whispers of the subterranean southern winds. Apart from this robust education, he learned to read and write.

All on a sudden, the War-God, blew his trumpet, and loud fell his bugle horn over cities and country alike.

After some discussion Kandan decided to send his son to serve the country in its defence. So the 'priest of nature' in the woodlands, became a soldier in the broad field of battle.

The private heart of a father, already glowed forth at the service of his son, to the mother country.

* * * * *

It was late in the evening, when Kandan was returning from the woods. There was gloom everywhere and no glamour in the skies: 'Veeran' was treading his path with an equable stride that set the mind of Kandan, the Wood-cutter at work.

He fell into a reverie, of the past: the whole array of events in his life, had been—woods, his little home and son, Murugan. They all walked as in a procession in his mind: the web of the past was circuted by one primary emotion in his heart: his attitude towards his son; his fatherliness: his kindly interest in moulding the mind and body of Murugan. He felt that he had done his duty. His son also repaid that pleasant share which is expected of a son, by every father. Murugan was serving his motherland. Kandan pleasantly thought of Murugan's home-coming in a day or two: something in him told that he might have already come.

But then, with a sudden jerk, 'Veeran' stopped and Kandan came back to himself.

He talked aloud to Veeran, "My dear old-fellow, come on! stride on your path home. It is already late! Hi, Hi! Murugan might have already come: Would'nt you like to see him?" But never did 'Veeran' move from that place: For, the reader, will know, that a mightier spirit has entered into the scene: a spirit which was more powerful than both of them (Kandan and Veeran) which lifted up its manes, in a shining lustre and shook them,—which looked on with hungry eyes; for lo! amidst the trees, the king of beasts, a lion, was standing, making a point of decision on its supper. No sooner did Kandan see this than the sky was rent by a shrill cry that echoed through the woods in its intensity of despair for life: 'Veeran' was in agony. Kandan's heart looked at this: Veeran's cry went into the soul of his blood and—Who is this? Who of the millions, that walks into his soul. An angel with a shining lamp, spreads light into the darkness of Kandan's heart—the angel of self-sacrifice. The flinging of his person, on Veeran's back the charge of the mighty spirit on him, was the matter of a split second.

* * * * *

Twilight melted into night. In that darkness, stood two figures, one that of 'Veeran,' dumb and inarticulate with his nostrils spread out, being transfixed in space. The other was Murugan; who arrived the next-day, to hear this ghastly tale from his benighted mother. The Sun of their home, had set in a blaze of ecstatic spirit of self-sacrifice. The sky was suffused with a soft glow—the feeling of that little household.

* * * * *

So Murugan the Wood-cutter's son continued, "So it is, here am I, fatherless with Veeran who had also lost in Kandan, a noble father." Night assumed her starry reign over that land.

With a sense of mild melancholy I returned home ruminating over the tale that bears the torch of self-sacrifice, burning into every heart. My mind recalled the tale of Nandini and King Dilipa and their encounter with the Lion. Dilipa's pleading for the life of Nandini, with the lion, so I thought, was spiritualised in Kandan's noble sacrifice of the self. Blessed are the ways of men in this world: Blessed are those, who die martyrs "Unsung, unwept, and unhonoured." "On such sacrifices," says Shakespeare, "the gods themselves throw incense."

A COMPOUND PLANT WHOSE LIFE IS A SERMON

SRI K. RANGASAWMY AYYANGAR, M. Sc.

THERE is an extraordinary class of plants called Lichens. They are commonly seen on barks of tree trunks and bare rocks as greyish green masses. Some of them merely form crusts on the substratum. But many others are familiar to the wayfarer as drapery-like pale green bunches on the branches of wayside trees. The peculiarity of these lichens is, that they are not single individuals, but are, in reality combinations of two distinct plants. There are few, if any, stranger combinations than these, for every lichen consists of a green Algae and a colourless Fungus. Algae is the so-called 'moss' found floating as green masses in ponds and streams to which it lends the characteristic green colour. Fungus is the whitish fluffy mould that often develops on decaying fruits and stale bread. In the lichen, the fungus and the alga have come to live together in such intimate terms that for all intents and purposes they look like a single plant.

It is not without purpose that these two plants which have practically nothing in common between them have joined forces to grow like Siamese twins. The alga by virtue of its possession of the green substance, is able to make sugar from carbon dioxide and water with the help of sun-light. The fungus cannot do this for the simple reason, that it lacks the green substance. On the other hand, the sponge-like fungus absorbs moisture that is only sparingly present in the crevices of the rocks or tree trunks and protects the flimsy alga from drying up. The moisture so derived is utilized by the alga for making food which it gratefully shares with its fungus associate. Thus in the lichen, there is an integration of two entirely different plants for purposes of mutual good. The alga and the fungus that enter into this beneficial companionship, belong to different families of plants and are as distinct from each other as a bird from a bat; to wit, they have no 'blood relationship'. And yet if they have chosen to live

this conjoint life. it is because, the lichen can thrive in such inhospitable places as bleak rocks where, neither the alga nor the fungus can live alone. The last of all plants to endure the bitter cold of farthest north and farthest south are lichens. The last vestiges of plant life on the highest mountains are lichens. No desert, no desolate rock, no cinder pile or lava flow from a volcano is too bare or repellent for the lichen to find a foothold. As if by magic, as if materilised from the thin air, the minute reproductive bodies of the lichen find a lodgment and soon cover the rocks and commence their task of reparation. Lichens are, therefore, inexorable colonizers of bare and stony ground. They may grow slowly, but in so doing, they gradually break up the adamant rock surfaces and prepare the way for other plants to grow. The lichens blaze the trail which the higher plant life follows.

All this is possible because of the lichen's composite nature and its associated existence or 'symbiosis'. Such a symbiotic life must come as a salutary lesson to a woe-stricken world, where mutual distrust and hatred have become rampant. At a time when our country is being torn by internecine strife and communal passions, the lichen's mode of living must, if anything, help us to mend our ethical conduct and device ways and means of leading a peaceful life. If harmony, inter-communal amity, and the policy of 'live and let live' are possible among such low forms of vegetable life as the lichens, why not amongst us, "the crown of living things"?

AN IMAGINARY DIALOGUE BETWEEN THE ALGA
AND THE FUNGUS IN THE COURSE OF
THEIR AMALGAMATION INTO A
LICHEN

ALGA : Good morning, Mr. Fungus, how do you do ?

FUNGUS : Hallow ! good morning, how do you do ?

A : I am afraid I have committed an egregious folly in having settled here. In this bleak rock, not a single drop of water is available ; neither do I find a foothold.

F : I am so sorry to know your predicament. But I feel, your difficulty is not insurmountable.

A : Well, have you any helpfull sugestion to make ?

F : Oh ! yes, if only you are prepared to benefit by it.

A : Well,

F : I shall supply the requisite foothold for you and I shall draw water for you, but.....er,

A : Look here, my dear Fungus, I must open my heart to you. But I hope you wouldn't mistake a bit of plain-speaking on my part.

F : Please come out with your plain-speaking ; and you are assured of my sympathy.

A : You know I am a green fellow and you are a colourless man. Your ways are quite different from mine. In our complexion, in our habits, in our mode of living, in all respects, we ere poles asunder and.....

F: Excuse me, Mr. Alga. I really pity you. You seem to be living in the medieval times. We have had enough of this colour prejudice and race discrimination and all the attendant woes. Please listen to me.

A: I am indeed at sea.....God help me!

F: Let me adjure you, Mr. Alga; your difficulties are but imaginary. Well, here is the solution: we shall live together, eat together and grow together. I shall draw water for you from the crevices of the rock, for which my body is well-fitted. You shall prepare the food and I hope, you won't grudge giving me a morsel.

A: Hail you, oh, good Fungus! How did you hit upon this happy idea? We shall henceforth lead a composite life.

Alga and Fungus (Lichen): (In a chorus)

We know not any communal feud,
Between us there is no caste nor creed,
And if we live together after all
It is because, united we stand, divided we fall

AMUSING PROBLEMS

(T. R. RAJAGOPALAN II U.C. A. GR.)

1. A lady was asked her age when she replied thus:—

“ My age, if multiplied by three,
Two-sevenths of that product tripled be,
The square root of two-ninths of that is four;
Now tell my age, or never see me more. ”

2. Three women went to market to sell fruits, the first of whom sold 10, the second 25, and the third 30, all at the same prices, but on two different occasions. As they were returning, they began to reckon how much money they carried back, and it was found that each had the same sum. How many fruits did they sell on each occasion, and at what prices?

3. In a month of 31 days, a lawyer remarked to his Gumastah, who had been employed at Re. 1—0—0 per day, that on five of his fingers he had five rings of such values that if the Gumastah should leave the service on any day in the month, he could pay him off with one or more of the rings without requiring any cash. Find the values of the rings.

4. A Pasha, that received a present of lime fruits, sent them over to his store for distribution among his four wives, keeping, however, a fruit by his side (as a mark of courtesy). The first of his wives had one son, the second two sons, the third three, and the fourth four. On receiving information, the first wife went over to the store, and after giving her child a fruit, divided the remaining fruits into four equal lots, and taking her own share, left the place. The second wife, not knowing what the first had done, gave a fruit to each of her two children, divided the remaining fruits (as before)

into four equal lots, and after taking her own share, left the spot. The third and the fourth wife acted likewise; and the Pasha, who was soon after at the store, proceeded to divide the remaining fruits into four equal lots again, but finding that he wanted a fruit to make the division equal, threw down the one that he had kept with him, and thus sent an equal number to each of his wives. Of how many fruits did the present consist?

5. A house was attacked by seven robbers who, on seeing a police man, dispersed and took to flight. One of them, however, had secured a box of pearls, and when he was counting these by himself in a lonely spot, he was surprised by one of his associates who demanded an equal share. They proceeded to divide the pearls equally when it was found that an odd pearl remained; and before they could decide to which of the two this particular pearl was to go, one more of the robbers had put in his appearance who required that the pearls should be divided equally among the three. The same difficulty occurred now as before, with the same result as in the previous case. The difficulty did not disappear till all the seven robbers had collected together, when it was found that each obtained an equal number. Find the number of pearls in the box.

6. I sent my ten sons to market with Re. 1, Rs. 2... ..and Rs. 10, requiring that all of them should purchase and sell the same article at the same rates, and yet return home with an equal some of money. How could they do this?

[N. B. :—For answers see page.....]

FAMOUS WITTICISMS

R. RAJARATHNAM, V HONS. (ENGLISH)

ALL the men and women of the world have got atleast some amount of jovial good humour inherent in them. No one is altogether immune from a witty reply kings, nobles, dukes and others of exalted birth or high official standing, down to the layman, they all have had their turn. But the man who replies very smartly to all sorts of questions asked by the people of the highest rank, intentionally takes too much of liberty with them and therefore he has to tread on a rather dangerous ground. He relieves himself of the inevitable trouble by wrapping his repartees with more than usual care. One of the earliest witticisms of this kind is related by Cicero as having been said to Emperor Augustus. The original story is well told in an English form in Guazzo's "Civil conversation."

"Emperor Augustus meeting by chance with a stranger who resembled him very much in favour, asked him if his mother had at any time been at Rome, insinuating thereby in a flouting manner that he might be his father's bastard son. But the stranger answered him no less boldly than merrily, 'My mother was never there but my father hath.'"

The great-minded Augustus might have probably laughed at the unexpected answer. There are many other cases where smart replies have been served up with the sauce of courtesy and politeness.

The Prince Regent being in Portsmouth one day and seeing Jack Towers across the street shouted out in his royal way "Hullo Towers! I hear you are the greatest blackguard in Portsmouth". Towers replied with a low bow, "I hope your Royal Highness has not come here to take away my reputation."

The poet Waller had written a panegyric on the Lord Protector Cromwell, and later on at the Restoration, he addressed another ode of a eulogistic kind to Charles the Second. "Master Waller", said the king one day to him on his coming to court "the verses you wrote on Cromwell are far better than those you have written on me". "Sir" replied courtierlike Waller "poets always excel more in fiction than in truth".

Examples of witty repartees are furnished in large numbers by courts of law. John Philpot Curran, a distinguished barrister, was feared and respected by judges and brother-barristers. His witticisms were very incisive and he was called in those days 'the high priest of repartee'. One of the Irish Judges Fitzgibbon by name never attempted to hide his detestation of Curran and took many opportunities of displaying it. Now this particular judge had a mastiff dog, which had been trained to sit beside him in court and on a certain day when Curran was arguing a case of considerable importance his Lordship gave every appearance of not attending to what was being said and as if it were to reveal his contempt, he turned to the dog and audibly addressed some remarks to him. Curran at once stopped. "Go on, sir" said the judge. "I beg your pardon" answered Curran "I thought your Lordships were in consultation."

On another occasion a somewhat vain and pompous barrister the disengagement of whose headgear caused some merriment in the court, addressed Curran: "Do you see anything ridiculous in my wig, Mr. Curran?" "Nothing except your head, sir" was the quick reply.

Mr. Curran was once asked to contribute something to pay for the funeral expenses of an impoverished attorney who had just then died "How much do you want?" asked Curran, "Ten shillings" they answered. "What," exclaimed Curran "bury an attorney for ten shillings! Here is a sovereign; bury two."

Lord Chief Justice Russell in his early days at the Bar was asked in court one day by a brother-barrister what the extreme penalty for bigamy was. "Two mothers-in-law" was the response.

Perhaps one of the most deadly replies ever made to an impertinent observation was the following. About the end of the eighteenth century, John Parrons was travelling by coach in the Company of Lord Norbury then popularly known as "the hanging judge". The coach happened to pass a gibbet when Norbury with a chuckle said to his fellow-traveller, "Parsons, where would you be now if that gallows had its due?" "Riding alone, my lord" was the well-deserved rejoinder.

Electioneering, of course is a fruitful soil for everything in the way of repartee. Charles Burleigh, the great opponent of the slave trade was once in the middle of his eloquent denunciations of slavery, when a well-aimed and a very rotten egg struck him full in the face. "This," he said calmly as he produced his hand-kerchief and wiped his face "is a striking evidence of what I have always maintained that pro-slavery arguments are always unsound".

"Now, my friends," said the candidate making a last strenuous effort to stir up enthusiasm in his hearers". What do we need in order to carry this constituency by the biggest majority in history?"

"Another candidate" yelled a voice from the back of the hall.

There was quite a delightful reply once made by Dr. Potter Bishop of New York when asked by a lady how it was that in pictures and statues the angels are always represented as women or young men without beards or moustaches "Everyone knows that women naturally inherit the kingdom of heaven but the men only get in by a very close shave," was the rapid rejoinder.

The following scene is transported from a war-hospital.

Patient (to the attractive nurse) "Will you be my wife when I recover?"

Nurse—"Certainly."

Patient—"Then you love me?"

Nurse—"Oh, no: that is merely part of the treatment. I must keep my patients cheerful; it was only this morning I promised to run away with a married man who had lost both his legs."

A very neat reply has been attributed to Sir James Knowles when he was the editor of the *Nineteenth Century*: He received a sonnet from Mr. Luther Munday entitled "Why do I live". Sir James wrote in answer: "You live, my dear Munday, because you sent your poem by post and did not bring it yourself."

"FUN FOR A MINUTE"

By

N. BADSHA MOHIDEEN KHAN, SENIOR INTERMEDIATE (B) GROUP.

Wife: "You think more of your dog than you do of me."

Husband: "Well, the dog grows less."

It is recorded that England leads the world in the production of baby cars. Well, she's the Mother Country.

Rama: "I saw a funny thing to-day."

Krishna: "What was that?"

Rama: "A man threw a burnt match over Palaman Bridge and it lit on the water."

"I hardly like to mention it," remarked the doctor, "but that cheque you gave me has come back;" and his quondam patient answered, "That's funny, doctor, so have my symptoms."

THE MORNING STAR

BY MISS. YASODHA RAJU, I U. C.

IT was 7'0'clock in the morning and the sun-rays which were peeping through the ventilators fell on the soft velvet carpet spread in the centre of the room. The day was very clear and bright and there were a few pedestrians on the road.

There was a broken chair in the corner of my shop, and I was trying to set it right, but, dont you know we merchants are only good at trade. So, how could I do the work of a carpenter? I had no customers that day. Then I took up a book and turned over some pages till I fell asleep. Alas! I was interrupted (in a dream) by a young man dressed in very rich clothes and in a princelike air he spoke to me. In the meantime I noticed that he had a companion by his side. Who was it? Oh! A young lady dressed in a pink gauze saree and a light veil hanging over her face. She wore a gold coloured blouse with pink stars on it. I could see those pink stars twinkle through her veil. She also wore gold trinkets with tiny bells.

I heard the prince-like young man say "Tara, come, dear." Really she was a Tara (Star). With excitement and haste I offered them cushioned chairs. When she was trying to sit, her veil accidentally fell on her shoulders. Oh! I saw her face. She was a beauty, an angel, no, a goddess. I was staring at her with eager and motionless eyes, when the shrewd young man put his hand over me and asked. "Have you nice silk sarees? Costly ones?" He was proud and vain. It was a nice opportunity. I ran in and brought a dozen of my selected sarees, which I had kept to exhibit in the annual fair. She threw a glance at each and finally taking up one said in a soft voice, "I like to have this mauve coloured one." Her nightingale voice thrilled my ears. I was in a reverie again.

The young man asked me in a dignified manner for the price of the selected saree. As soon as I uttered the price he took a note and handed it over to me and they rose to go their way though I did not like their leaving so soon. I tried to keep them for somemore time, but the heartless young man snatched away the "star" of my heart. They left, and I was left to dream of my "Morning Star" which came and disappeared suddenly.

One whole hour passed when someone entered my shop. I saw to my great amazement a sturdy well built man of about six feet. Fear shook my nerves at the very sight of him. He came up to me and asked, "Did a couple come this morning?" His words were like thunder. Fire sparkled through his eyes, I was shivering in my boots. He repeated the same words again in a louder tone. I stammered out. "Yes a young couple came here." I tried to be bold, but he spoke to me again and said, "I have something to say about them. They've deceived me. I know they've escaped." I gained my courage at last. I folded my arms and stood staring at him. "I shall take vengeance" he exclaimed with a serene expression. I said nothing but kept silent.

He was breathing hard. "I am a ruined man" he broke in, "that scoundrel killed my daughter." Saying thus he heaved a deep sigh. A moment elapsed and again he said. "I shall tell you my sorrowful tale, for I trust you." With these words he started his episode.

"I was a hunter once upon a time. One day while hunting in the jungles of Kathiawar I found a baby boy of about two years crying near a bush. He seemed to belong to the hill-tribe. I took him home and brought him up like a son, for, I had no children then. Later I was gifted with a daughter. This boy grew up to be a young man and was able to earn his bread hence I gave him a small portion of my property and a little cash and asked him to leave my house. He was fierce and wild. He left me, and after two years he came back and asked my

daughter's hand in marriage to which I refused. To take revenge on me he tried to stab me. I escaped. He ran away with all my gold, garments and my daughter. And he is the scoundrel who came with another girl. My daughter died of disgrace". Here he paused and heaved a deep sigh. "The girl whom he brought with him" he stammered, "is a princess of a small state in Gujerat. He got her by his skilful tricks and came to a halt and looked round. Anyhow I'll take revenge." He stopped to gain his breath, and then with a contented smile he said, "Do not reveal this news to anyone. I shall avenge myself by carrying away that princess. What shall I do with her?" Again he fell into a thought. Then in a minute he cried out with exasperation, "I will give her to you!" I was alarmed. Words failed me. Blood rushed into my eyes and my head was plunged into a whirlpool. Those, very words were circulating in my brain. "I will give her to you!" Am I going to have Tara? "Sabere-ki-Tara" (Morning Star)? I questioned myself I was delighted. He mildly walked off.

Just then the book slipped down from my hand and I woke up hearing the cry of the street-vendor. I opened my sleepy eyes and looked about. Nobody was there. I was only dreaming; of whom? of my "Morning Star!"

RABINDRANATH TAGORE *

By A. C. SUBRAHMANYAN.

IN his poem *Nabajatan* (Atonement) the poet Rabindranath Tagore sings:
 And then the morrow will come
 And bring a new life to a new land
 Bright with a new lustre.

That new day has come with a new light and a new brightness. We are sons and daughters of free India who can hold our heads high and say boldly "I am an Indian". And where the nations of the world sit together to find out ways of peace, our representative, our pearl of price, our Jawahar, speaks words more precious than rubies. "There is another force than force of arms . . . . . Indians will never submit to evil, no matter what happens. We will not be afraid of the consequences". These are the words of Pandit Nehru; but the voice is the voice of India—the India of Gandhiji, of Swami Vivekananda, of Rabindranath Tagore!

We are all of us, glad and proud to day that we are living in free India—that we lived at least for sometime when Gandhiji walked the earth. Some of us of an older generation have had the good luck to hear the immortal Sanyasin of India—Vivakananda. I myself had the unique joy of hearing the poet Rabindranath Tagore. That was 22 years ago in Madras. I had listened spell bound to the eloquence of Mrs. Annie Besant. I had been charmed by the silver tongue of Mr. Srinivasa Sastri. To the deepest depths of my soul I was stirred when I listened to Mahatma Gandhi, Rajaji and Subrahmanya Bharathi from the same platform. An experience equally unforgettable was to see Gurudev—tall, majestic, bearded like the rishis of ancient times, with eyes filled with animation and gentleness—heralded by his friend and colleague Deenabhandhu Andrews.

Pride and reverence swelled the minds of the young men and women who listened in silence to the sweet melody of the poet's voice. We felt as Wordsworth did at the beginning of the French Revolution,

Bliss was it in that dawn to be alive
 But to be young was very heaven.

Here stood before us in his graceful jibba and dhoti, our countryman—the first Indian to win the Nobel Prize for Literature. This poet laureate of India had told the powerful European nations that there was a force known to the Sages and Seers of India—a force mightier than all the power of wealth and all the deadliness of western weapons of death. That force was the force of the human spirit—soul force! This, the sword cannot break, nor can fire burn up;

neither can it be washed away by the waters. This soul is real—this soul is much more real than anything else what-so-ever. And it is here with us now; in and around us. He said he had realized it himself and that everyone can and must realise it by right education. In this lies true freedom, true life. Without it, it is death and barrenness. With this realised the world becomes a paradise of God.

This rapture, this gladness, this message so fresh and yet so ancient, Tagore proclaimed in his poems, plays, short-stories, discourses, novels, songs. This he expressed in his own mother tongue, in winged words, in magic sentences, full of beauty, colour and rhythm. In his work, music and poetry were wedded and this union of diamonds and pearls drew all eyes and all hearts to his poetry. Men, women and children sang his songs. They sang them in town and country, in fields and hills, in work and in play. Children stopped their play to listen to them and old people forgot to tell their beads, lost in the magic of Tagore's songs. That magic was not confined to Bengal; it spread throughout India and strengthened and encouraged our own Tamil patriots like Subrahmanya Bharati and V. V. S. Iyer. Now in this age of liberty, in this epoch of freedom, in this fruit time of independence his 'Jana Gana Mana Adhinayake Jaya He!' has become our accepted national song—a song tuned to democracy, harmonised by piety, directed towards peace. It hails the great Arbiter of India's destiny, as the Lord who brings about love and understanding among the millions of humanity.

When we think of this great national anthem let us remember that Rabindranath Tagore has written hundreds of songs like this. To appreciate them and to understand their true melody and music we must sing them in the original Bengali. To many of us in the South this going to the original must remain a dream and we must rely mainly on translations. The English translation that first drew the eyes of the world to Tagore was the GITANJALI. The volume contains English translations in prose of 103 poems all previously published, most of them taken from three volumes called *Naivedya*, *Kheya* and *Gitanjali*. It is a garland of song which the poet places at the altar of God. The spirit of the poem is well expressed by the inscription on the stone on which Maharshi Devendranath sat under the trees in the country Asrama, the Tapovana, at Santiniketan :—

He is
the Repose of my life
the Joy of my mind
the Peace of my spirit.

The poet feels that he is only a flute of reed in the hands of the Eternal Singer, a veena played upon by the touch of His fingers, a flower whose bliss is to be gathered to Him. A child of a wealthy and highly cultured family of Bengal Zamindars, Tagore like the son of the Dewan of Porbunder, like the darling of the Kashmiri advocate of Allahabad, nay like the Prince of Kapilavastu, identifies himself with the humblest and the poorest. He sings of 'the healthful dust of the earth' and of 'the great fair of common human life'. Where do the feet of God rest? There, where live the poorest, and lowliest, and lost. He walks in the clothes of the humble—Daridra Narayan. Pride can never reach Him where he sits in fellowship with the rejected, the friendless and the lost. God is not in the temple locked and barred. He is sitting out in the open with his garment covered with dust—out in the open, in sun and rain, there where the tiller tills the hard ground and where the pathmaker is breaking stones. Worship him with the toil of thy hands and with the sweat of thy brow! Thus Rabindranath dwelt in the presence of the Universal God—not the God of any sect, caste or religion! Him he realised as intensely, as poetically, as melodiously, as rapturously as the great saints of the Saivite and Vaishnavite Cults! *Gitanjali* stands by the side of the Thevarams and Thirupukals—universal and true for all time! This translation won for Tagore the Nobel Prize for Literature and made the prose poem a natural mode of writing in many languages in India and abroad.

Another direction in which Tagore's influence has been very remarkable is in the writing of short stories. He has written many a one in English and Bengali and he has inspired many others to write in English and various Indian languages. Probably you have read and enjoyed some of them. Tagore's stories reveal a rare insight into the life of the people who lived around him. They afford glimpses of Bengal, its village folk and town people, its rivers and

gardens, boats and ghats, men and women, young and old. They reveal Tagore's ability to get under the skins of people and feel as they do. They reveal a keen appreciation of the intimate fellowship between man and nature that marked Bengali life in town and country.

Here we find the essential qualities of Tagore the writer. Tagore is concerned mostly with the heart and the soul, with the things that happen inside one. "The moving accident is not his trade." He does not even care for development of character as Shakespeare or George Eliot do. He is interested in the expression of the inner self, and he sees it in terms of truth, of beauty, of goodness, of the joy that passes understanding when one is tuned to the harmony of the Infinite. This he has brought out in his prose and poetry, in his love poems, in his dramas, in his novels, in his letters and in his speeches.

Tagore has understood thoroughly the meaning of the words of Jesus Christ who said : "Suffer little children to come unto me ; for, of such is the Kingdom of God." A marvellous insight into child life, he shows in his *Crescent Moon*, in his *Gitanjali*, in his essays and discourses, his short stories-like *Kabuliwallah*-and in his autobiographical works *My Reminiscences* and *My Boyhood Days*. All through his life, till the day of his death he retained the simplicity, the trustfulness, the high and noble idealism, the wonder and rapture in the presence of love and beauty that children bring with them. He was most happy in the presence of children and this joy and memories of his own childhood suffering persuaded him to start a wonderful adventure in education at Bolpur—a centre of Indian Culture which later on became famous as Shantiniketan and Viswa Bharati.

You must have read some descriptions of Tagore's famous institution. The other day a great philanthropist of our Tamil Nad—the late Rajah Sir Annamalai Chettiar of Chettinad—presented Tamil Books to Viswabharati and they were selected and personally handed over by Tamil Nad's illustrious savant, Rasikamani T. K. C. Shantiniketan keeps open door to books from all parts of India, from all parts of Asia and from all parts of the world. And yet books are not the main thing in that school, nor classroom teaching. In fact the classes are held under the trees, in the open air, under the canopy of the skies and boys learn at the feet of the master in perfect freedom as naturally as the squirrels gather their nuts or the cattle brouse in the field. Tagore wanted his boys and girls to grow up in harmony with nature, to enjoy heaven's gifts of beauty and colour and to develop a delicate sensitiveness of soul and a sense of true freedom—freedom of the mind, by securing a firm power of reasoning and finding out the truth, freedom of the heart, by awakening the imagination to the vision of beauty, freedom of the will, by rousing one's sympathy for goodness and virtue. Freedom is not license ; perfect freedom lies in perfect harmony with the things around us and the spirit that runs through them. How can one find perfect joy in perfect surrender, perfect freedom in perfect discipline ? Look at the branches of a tree loaded with leaves and flowers—thousands of them—gently swaying in the soft breeze. As the sun's rays play among them, you see the leaves and twigs moving to a soft rhythm, thousands and thousands—each in its own peculiar way but all in unison. They keep time to the tune of the breeze and play in the light of the sun ! Realise the harmony of the Infinite and every one of your words will be a song of love, every one of your deeds a dance of joy ! This was Tagore's educational ideal ! This was Tagore's educational achievement ! He believed that education should lie in doing, in activity, in work self-imposed ! What a contrast from the tyranny of desks and black-boards and the harsh voice of the school bell ! The centre of Tagore's school was the teacher ! Where the teacher is, there you have the *tapovana*, the Asrama, the ideal life of high thinking and plain living far from the madding crowd's ignoble sway !

Tagore lived to the ripe old age of eighty. He started writing as a boy of nine and he continued writing almost to the very last day of his life. The total volume of his writing is prodigious ! And yet he has not written any great epic ! But he has brought out the inner truth of things in words as immortal as the songs of the Rig-Veda and the texts of the Upanishads ! Would you place the poet Tagore among the greatest poets of the world ? Or would you place him in the second rank ? Would you place the Sages and Seers of the Vedas and Upanishads in the first rank or in the second rank ? Let learned professors assign any place they like for Tagore ! But I know he sits first and without a rival in the hearts of the boys and girls of India. JAI HIND !

ANSWERS AND HINTS.

1. 28 years.

2. The problem is susceptible of ten different solutions of which four are given :—

Women	1st Sale	2nd Sale	Total Amount
I { 1st 2nd 3rd	5 fruits at 6 as. 2 „ at 6 as. 1 „ at 6 as.	5 fruits at 1 anna. ... 23 „ at 1 „ ... 29 „ at 1 „ ...	35 as. 35 as. 35 as.
II { 1st 2nd 3rd	6 „ at 6 as. 3 „ at 6 as. 2 „ at 6 as.	4 „ at 1 „ ... 22 „ at 1 „ ... 28 „ at 1 „ ...	40 as. 40 as. 40 as.
III { 1st 2nd 3rd	8 „ at 7 as. 2 „ at 7 as. 0 „ ...	2 „ at 2 as. ... 23 „ at 2 as. ... 30 „ at 2 as. ...	60 as. 60 as. 60 as.
IV { 1st 2nd 3rd	9 „ at 7 as. 3 „ at 7 as. 1 „ at 7 as.	1 „ at 2 as. ... 22 „ at 2 as. ... 29 „ at 2 as. ...	65 as. 65 as. 65 as.

3. The rings are Re. 1, Rs. 2, Rs. 4, Rs. 8, and Rs. 16 in value.

4. The number of fruits which will answer the problem is 522.

[Find a so that $52a + 26$ may be divisible by 81. The number of fruits in the present = $\frac{1}{81}(1024a + 1322)$]

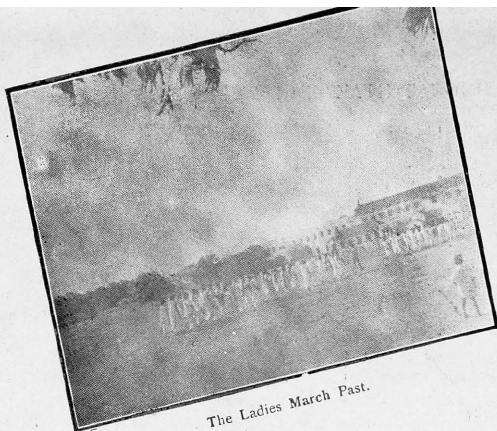
5. The number of pearls in the box is 301.

6.

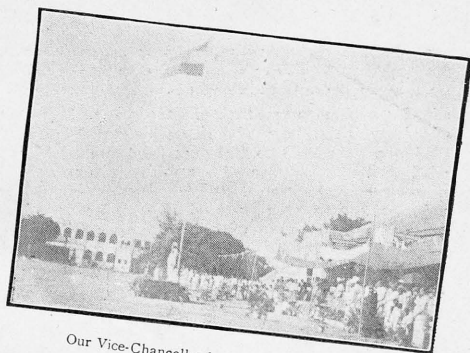
The Sons	The Amount with them	Palams Bought at 10 Palams per Rupee	Palams Sold at $5\frac{1}{4}$ Palams per Rupee	Palams Sold at $\frac{1}{4}$ Palam per Rupee	Total Amount
The 1st	Re. 1	10 P.	$5\frac{1}{4}$ P. (= Re. 1)	$4\frac{3}{4}$ P. (= Rs. 19) •	Rs. 20
The 2nd	Rs. 2	20 P.	$15\frac{3}{4}$ P. (= Rs. 3)	$4\frac{1}{4}$ P. (= Rs. 17)	Rs. 20
The 3rd	Rs. 3	30 P.	$26\frac{1}{4}$ P. (= Rs. 5)	$3\frac{3}{4}$ P. (= Rs. 15)	Rs. 20
The 4th	Rs. 4	40 P.	$36\frac{3}{4}$ P. (= Rs. 7)	$3\frac{1}{4}$ P. (= Rs. 13)	Rs. 20
The 5th	Rs. 5	50 P.	$47\frac{1}{4}$ P. (= Rs. 9)	$2\frac{3}{4}$ P. (= Rs. 11)	Rs. 20
The 6th	Rs. 6	60 P.	$57\frac{3}{4}$ P. (= Rs. 11)	$2\frac{1}{4}$ P. (= Rs. 9)	Rs. 20
The 7th	Rs. 7	70 P.	$68\frac{1}{4}$ P. (= Rs. 13)	$1\frac{3}{4}$ P. (= Rs. 7)	Rs. 20
The 8th	Rs. 8	80 P.	$78\frac{3}{4}$ P. (= Rs. 15)	$1\frac{1}{4}$ P. (= Rs. 5)	Rs. 20
The 9th	Rs. 9	90 P.	$89\frac{1}{4}$ P. (= Rs. 17)	$\frac{3}{4}$ P. (= Rs. 3)	Rs. 20
The 10th	Rs. 10	100 P.	$99\frac{3}{4}$ P. (= Rs. 19)	$\frac{1}{4}$ P. (= Re. 1)	Rs. 20

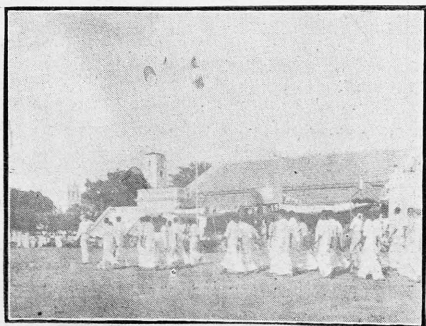
INDEPENDENCE DAY
CELEBRATIONS

The Ladies March Past.

Our Vice-Chancellor hoists the National Flag
and the National Anthem is sung.

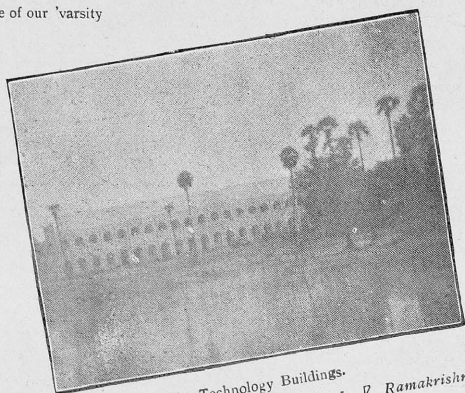
The Men-students march Past.

Photos by
L. K. Govindarajulu

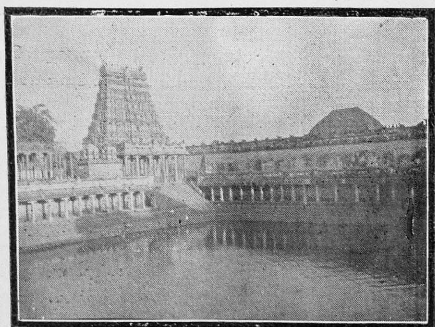
The Pride of our 'varsity

Photo — Jambulingam

The Technology Buildings.

Photo — L. V. Ramakrishna

Nataraja temple with a view of ' Kanaka Sabha ' a part of thousand pillared Mandapam and East Gopuram.

Photo — Chellappan

வெண்ணிலவில்

(வித்வான். G. சுப்ரமணிய பிள்ளை, M. A., B. L.)

வாயிலின் முன்றிலில் வாசகியம்மையார் வழிபாடு நடத்த வள்ளுவதேவர் வான் நோக்கியவண்ணம் வீற்றிருந்தார். எங்கும் நிலவு பளிச்சென்று அடித்துக்கொண்டிருந்தது. நீல வானிலே நிறைநாட் செல்வனாகிய திங்கள் கண் கவர் வனப்பொடு காட்சியளித்தான். சற்றும் மீனினம் மகிழ்ச்சியொடு மிளிர்ந்தன. விண்ணையே நோக்கியிருந்த வள்ளுவர் மனத்தில் எண்ண அலைகள் பின்னி எழுந்தன. பத்துப் பன்னிரண்டு நாட்களுக்கு முன் ஒரு சின்னக் கம்பிபோற் சன்னமாய் நின்ற மின்னற்பிறை நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து கலையெலாம் நிறைந்து இன்று முழுமதியாக அழகுடன் பொலிகின்றது. அக்கலை வளர்ச்சியிலுள்ள கவர்ச்சிதான் என்னே? அக் குறைவிலா நிறைவிலுள்ள குளிர்ச்சிதான் என்னே! ஆனால், இவ்வளர்மதிக்குள்ள வனப்பு தேய்மதிக்கில்லையே! நிறைந்தது குறைவதைக் காலவே கண் கூசுகின்றது. தேய்மதியும் தேச குன்றிலிடுகிறது. மாய்மதியும் நமது மனதை வருத்துகிறது. குறைமதியின் கோரக் காட்சி வெறுப்பை விளைவிக்கிறது. இவ்வுண்மையை உலகிடையிலும் நாம் காண்கின்றோம். இவ்வுலகிலே நடப்பைப்போன்று செயற்கரியது வேறு யாதொன்று? தண்டாமரையிலே தாதுய வண்டு சந்தன மரத்தின் கொம்பரின் உம்பர் சந்திரவட்டுப்போல் இழைக்கும் இரூலில் ஊறும் தேன் சிறுசச் சிறுக வளர்வதாகி நிறைந்தவந்து இன்பம் பயப்பதுபோல் பெரியோர் கேண்மையும் பெருக வளர்ந்து இன்பமூட்டும். அறிவுடையார் நட்புக்கள் பிறை நிறைந்து பெருகிவரும் தன்மைபோல நாள்தோறும் பெருகிக்கொண்டே வரும். இன்பம் நிறைந்துகொண்டே வரும்.

ஆனால் அத்தோ! அறிவிலாப் பேதைமாக்கள் செய்யும் நட்புக்களோ நிறைந்த மதியும் பின் குறையும் தன்மைபோல நாள்தோறும் குறைந்துகொண்டே வரும். துன்பம் தொடர்ந்துகொண்டே வரும். அறிவுடையார் எண்ணாது எதையும் செய்யாராகலின், அவர்கள் செய்யும் நட்பு முதலில் சுருங்கிய அளவிலேயே தோன்றி, அது இனிமை விளைப்பது கண்டு, நாள்தோறும் குறையாது நிறைந்துகொண்டே வரும். பேதையார் எண்ணமற்று எதையும் செய்துவிடுவராதலின், அறியாமையின் காரணமாகத் தொடக்கத்திலேயே அளவுகடந்த, நட்பைச் செய்து காட்டிப் பின் அன்னரின் பேதைமை இன்ன விளைப்பது கண்டு பெரும் பேதுறுவர். வினாவில் அவர்கள் நட்பு சந்திரன் தேய்ந்தழிந்து மறைவதுபோலக் குறைந்துகொண்டே வந்து பின் இல்லையாகிவிடும். தேய்மதியோன் ஒளி சாம்பி உருவிழ்ந்து காட்சிக்கு இன்னதவன் ஆதல் போல் தேய்மதியார் நட்பும் இனிமை பயவாது வெறுப்பை யூட்டி வெறுமிதாகிவிடும். அப்புல்லறிவாளர் தொடர்பு குறைவதே தவிர வளர்வதென்பது ஒருநாளும் இல்லை. அறிவுடையார் தொடர்பு ஒருநாளும் குறையாது வளர்பிறைபோல் வளர்ந்துகொண்டே வரும். இவ்வாறு மதியினை முன்னும் பின்னும் உற்று நோக்கி மதியுடையார் செயலையும் மதியற்றார் செயலையும் கூர்ந்தறிந்த திருவள்ளுவர் திருவாக்குப் பின்வருமாறு எழுந்தது:—

“பிறை நீர நீரவர் கேண்மை பிறைமதிப்
பின்னீர பேதையார் நட்பு.”

தமது உள்ளத்தைக் கொள்ளுகொள்ளும் வெள்ளைமதியை வள்ளுவர் மீண்டும் கருதலானார். திங்கள் ஒளி நிறைந்து விளங்கியது உண்மைதான். ஆனால் அவ்வொளியிலும் சிறிது இருட்சாயல் அல்லவோ ஓடிக்கிடந்தது! கறைபிடித்ததுபோல் ஒரு சிறு கணக்கம் அத்திங்களின் ஒளியை வேறுபடுத்திவிட்டதே! அதுவே மிகச் சிறிதுதான். ஆனால் அத்தனை ஒளியையும் ஒரு சிறு மறு மாகப்படுத்திவிட்டதே! திங்கள் கீழிடங்களிலே இருந்திருப்பின் அக் கணக்கம் ஒரு குற்றமாகவே தோன்றியிருந்தது. மேலிடத்திலே உயர்ந்த ஒழுக்குடன் ஒய்ச்சி செல்வதால் அதனிடத்திலுள்ள ஒரு சிறு குற்றங்கூட மறைபடாமல் உலகம் முழுதும்

அறியும்படியாகிவிட்டது. இதுபோலவேதான் உயர்ந்த குடியின் கட்ட பிறந்தார் மாட்டுளதாங் குற்றம் சிறிதேயாயினும் உலகெங்கும் பார்த்து வெளிப்பட்டுவிடும். வானின் கண் வீளங்கும் மதிபோன்றவர் உயர்ந்த குடியிற் பிறந்தார். அவரிடத்தேயாதானும் ஒரு குற்றம் நிகழ்ந்துவிடாமையின் அது திங்களின் கண்ணே விளங்கும் மறுவினை ஒக்கும். திங்களின் களங்கத்தை உலகத்தினின்றும் எவ்வாறு மறைக்க முடியாதோ அதுபோல் உயர்குடிப் பிறந்தார் குற்றத்தையும் உலகம் அறியாவாறு செய்துவிட முடியாது. திங்களின் மறு சிறிதாயினும், அதன் பேரொளியின் காரணத்தாலும், உயரிய இடத்தில் தோன்றும் எதுவானும் வெளிப்பட்டுவிடுகிறது. அது போன்றே, குற்றம் சிறிதாயிருப்பினும் அது புகழுடைய உயர் குடியினர் பால் நிகழுமாயின், யாவராலும் அறியப்பட்டுவிடும். அதே குற்றம் அல்லது அதைவிடவும் பெரியதொரு குற்றம் கீழானோரிடத்துக் காணப்படுமாயின், அதனைக் கவனிப்பார் ஒருவருமில்லை. ஆனால் உயர் குடிப் பிறந்தார்க்குப் பொறுப்பு அதிகம் ஏற்படுகிறது. ஆதலால் உயர்குடிப் பிறந்தார் தம்மிடத்துக் குற்றம் சிறிதாயினும் வாராதபடி தங்களைக் காத்து ஒருகுதல் வேண்டும் என்ற உண்மை திங்களினிடமிருந்து புலனாதை வள்ளுவர் கண்டார். தமிழ் மறையின் வாய்மொழி பின்வருமாறு பிறந்தது :—

“குடிப்பிறந்தார் கண்விளங்குங் குற்றம் விசம்பின்

மதிச் கண் மறுப்போ லுயர்ந்து.”

இம்மதியம் எவ்வளவு எழில் வாய்ந்து ஒளிக்கின்றது! அதன் நிலவொளி மனதிற்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சியை ஊட்டுகின்றது. முதியோர் மனதிற்கு அமைதியை அளிக்கின்றது. இளையோர் இதயத்தில் இன்ப உணர்ச்சிகளை எழுப்புகின்றது. அதன் கதிரொளி காதல் வீணையிற் கவி பாடுகின்றது. அன்பர்கள் அகலாது அணுகச் செய்கிறது. இவ்வாறு சிந்தித்துக்கொண்டிருந்த வள்ளுவர் உள்ளத்திலே இளங்காதலர்கள் இந்நிலவொளியில் எவ்வெவ்வாறெல்லாம் தங்கள் காதல் உணர்ச்சியைக் காட்டி நிற்பர் என்ற காதற் சித்திரங்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக உருவெடுக்கலாயின.

ஓர் இளம் பெண்ணின் உள்ளத்தை ஓர் இளைஞன் கொள்ளுகொண்டான். களவுக் கூட்டத்தில் அவனைக் கலந்து பிரிந்த காதலி இரவுக் குறியிட அவன் வருகையை எதிர்பார்க்கி நிற்கிறான். இடையில்களானும் அல்ல குறியானும் அவனை எய்தப் பெறுது மனம் நோகிறான். அவன் பிரிவுக்காற்றாது கலங்கிய அவள் மேனி வாய்க் வாய்மொழி கண்டு ஊரெல்லாம் அவர் பிறந்திருந்தது. வானிலே திங்களைக் கண்ட தலைவி, அது பாம்பினால் பற்றப்பட்டுப்பொழுது எவ்வாறு ஒளியிழந்து மங்கிவிடுகிறது என்று உன்னிஞன். தலைவன் தன் நலன் உண்டு பிரிந்தபின் தான் தளர்ந்திருக்கும் நிலையே அவன் நினைப்பிற்கு வருகிறது. வானிலே உள்ள மதியம் பாம்பின் வாய்ப்பட்டால் அதனோடு யாதொரு தொடர்புமில்லாத உலகத்தாரெல்லாம் கலங்கியும் புலம்பியும் பூசல் விளைத்தும் கொண்டு வருந்துகிறார்கள். தலைவன் உண்ட அவன் நலத்திற்கு வருந்துவார் ஒருவருமில்லை. எதோ ஒரு நாள் அவன் தலைவனைக் கண்ட குறைக்காகப் பாம்பு மதியினை விழுங்கும்போது உலகத்தாரிடையே உண்டாகும் அவர்போல, இவன் மாட்டும் அவர் உண்டாகி ஊரெல்லாம் இதே பேச்சாகிவிட்டதே என்று வருந்துகிறான் :—

“கண்டது மன்னு மொருநா ளார் மன்னுச்

திங்களைப் பாம்புகொண்டற்று.”

தலைவி இவ்வாறு தலித்து நிற்கையில், அவளைக் காணவந்த தலைமகன் சிறைப்புறமாக நிற்கிறான். அவ்வேளை மீயிசைத் தன்மதி முதிர்ந்து கதிர்தாய்ப்பதைக் காண்கிறான். தன் காதலியின் முகம்போலவே இருக்கிறது அம்மதியம். ஆனால் வானின் கண் உள்ள உட்குலங்கள் ஏன் ஓரிடத்தில் நிலாமல் நிலமாறி இயங்குகின்றன என்று ஆராய்கிறான். ஆம்! தன் காதலியின் முகத்தையும் திங்களையும் கண்ட மீளினங்கள் எது உண்மையான மதியம் என்று தெளிவுபெறுது பெண்ணினிடத்தும் விண்ணினிடத்தும் நிகரும் காரணத்தால் தம் நிலையினின்றும் கலங்கித் திரிகின்றன என்ற முடிவுக்கு வருகிறான் :—

“மதியு மடந்தை முகனு மறியா

பதியிற் கலங்கின மீன்.”

ஆ! என்ன பேதைமை! இந்த விண்மீன்களுக்கு இந்த உண்மை தெரியவில்லையா? இதற்கு கலங்குதற்கு யாதொரு காரணமும் இல்லையே. முன்னெல்லாம் குறைத்தேயிருந்து சிறிது சிறிதாக நிரம்

பப்பெற்று இப்பொழுது விளங்குகின்ற இந்த மதி வேறு, என் காதலி முகம் வேறு என்பதை எளிதில் தெரிந்துகொள்ளலாமே, என் காதலி முகத்தியின் கட்டமுகு ஒருநாளும் குறைந்தறியாதது. இத்திங்கள் கலையினத்தும் நிரம்பப்பெற்றுங் கூட அதன் மறுமறைந்தபாடில்லையே. என் மாதரின் மாசற்ற முகத்தில் இத்தகைய களங்கமே கிடையாதே. இதைக் கொண்டாயினும் சிறப்பிலாத மதி எது என்பதை அறிந்திருக்கலாமே என்று மீன்களை நோக்கி இரங்கினான். திங்களை இகழ்ந்தான். தன் தலைவியைப் புகழ்ந்தான். திங்களுக்குள்ள தேய்தலும், வளர்தலும், மறுவுடைமையும் ஆகிய குறைகள் தன் தலைவி மாட்டில்லாமே நோக்கி வியந்தான்.

“அறுவாய் நிறைந்த வலிமதிக்குப் போல

மறுவுண்டோ மாதர் முகத்து.”

பின்னரும் திங்களை விளித்துப் பகர்கின்றான் காதலன் : “ஐயோ பாவம்! ஏமதியமே! நீ நன்றாய் இரு; நான் வேண்டாம் என்கவிலை. என் ஆறியாக் காதலியின் முகம்போன்று பொலிவடையப் பார்க்கின்றாய் நீ, நீ அவள் முகம்போல் நான் மகிழும் வகை ஒளி வீச வல்லையாயின், உன்னையும் நான் காதலிக்கத் தவறமாட்டேன். ஆனால் உன் களங்கத்தைக் களைய உன்னால் முடியாதே. அதனால் நீ என் காதலி முகம்போல எங்ஙனம் கவினவிட முடியும்? அது உன்னால் முடியாததால் நீ என்னுள் காதலிக்கப் படாய்.”—

“மாதர் முகம்போல் ஒளிவிட வல்லையேற்

காதலை வாழி மதி.”

“ஏமதியமே! நான் இன்னொன்றும் உனக்குக் கூற விரும்புகிறேன். இந்தக் களங்கம் ஒன்று தான் உனக்குள்ள குறை என்பது மட்டும்மில்லை. என் காதலி முகத்தோடு ஒத்து விளங்கவேண்டுமானால் நீ இவ்வாறு பலருங் காண வெளிப்புறப்படலாமா? ஒரு நல்ல உயர்குடியிற் பிறந்த பெண்ணின் முக நலன் அனைத்தையும் அவள் கணவன் ஒருவனே அறிவான். ஏனெனில், உத்தம மங்கையின் பார்வை தன் கணவனிடத்தன்றிப் பிறரிடத்துச் செல்லாது. ஆதலால் அவள் முகத்துக் கண்ணழகையும் சேர்த்து அவள் முகப்பொலிவனைத்தையும் கண்டு மகிழும் பேறும் வாய்ப்பும் அவள் கணவனுக்கே உண்டு. குலனை மலர் போலுங் குளிர்ந்த கண்களை யுடையவன் என் காதலி. அவன் முகத்தின் ஏர் நலன் முழுதையும் கண்டு அனுபவிப்பவன் நான் ஒருவனுமேயாவேன், பிறரால் அது கூடுவதன்று. பிறர் காணத் தன் முகத்தை வெளிப்படுத்துவது என் காதலிக்கிலை. நீ பலருங் காணும்படியாய்ப் பரந்த வானிலே மிதந்து வருகிறாய், உன் எழில் நலத்தை உலகனைத்தும் உகந்து முகந்து பருகுதலால் நீ தூய்மை குன்றிய குறையுடையாய். தூயவனான என் காதலி நான் கண்டு மகிழும் நிறையுடையான். நீ எவ்வாற்றானும் அவருக்கு நேராகமாட்டாய். எவ்வகையிலாவது நீ அவன் முகத்தை ஒத்து விளங்குவையாயின், நீ இவ்வாறு பலருக்கும் அவன் முகத்தைக் கொண்டு சென்று காட்டுவதை நான் விரும்பமாட்டேன். என் காதலி முகத்தை நீ ஒத்திருக்க வேண்டுமாயின் நான் காணவே தோன்று, பிறர் காணும்படி தோன்றாதே” என்றான்.

“மலரன்ன கண்ணன் முகமொத்தி யாயிற்

பலர் காணத் தோன்றன் மதி.”

வன்னுவார் வாண நோக்கினார், தென்னொளியின்பம் மதியம் தேக்கினான்.

இரு வழிகள்

தம. ர. திருநாவுக்கரசு IV புலவர்

அவன் ஏழை. அதுவும் பிச்சைக்காரன். கரத்திலே சட்டி, உடலெங்கும் திருநீற்றின் 'நீக்கமற நிறைந்த' தன்மை. வாயிலிருந்து 'சாம்ப சதாசிவ.....' என்ற பாட்டு...! ஆம், பரிதாபக் காட்சிதான் அது.

அவன் ஒரு சத்திரத்துத் திண்ணையில் உட்கார்ந்திருந்தான். எதிரில் மலைபோன்ற சுவர்களைச் சுற்றிலும் சாவலாக்கக்கொண்ட சிறைக்கூடம். அவன் சிரித்தான்.....அவனது சிந்தனை சிரிப்பைத்தான் தாண்டிவிட்டது!

இங்கே அறக்கோட்டம், அங்கே சிறைக்கோட்டம்! அறமும், மறமும் நாட்டில் கைகோர்த்துக் கூத்தாடுகின்றன போலும்.

ஏற்பது இகழ்ச்சி என்பது அவனுக்கு இளமையிலேயே மனதிலே பதிந்த பொன் மொழி. பார்த்திரம் அறிந்து பிச்சையிடு என்று பாட்டி சொல்கிற பொழுதெல்லாம் அவன் சிந்தனை ஊமை அழுகையைத்தான் கடைப்பிடிக்கும். பிச்சையெடுக்காதே என்ற அறிவுரை ஒரு முறை, இடமறிந்து பிச்சையிடு என்ற அற ஆணை பிறிதொரு முறை..... சிக்கலான உபதேசம்!

தமிழர் பரம்பரை கொடுத்துக் கொடுத்துக் கரங்கள் சிவந்தவரின் கூட்டு முன்னணி..... செல்விரந்தோம்பி, வருவிரந்து பார்த்திருக்கும் கூட்டத்தவர். அந்தப் புனித பரம்பரையின் களங்கம் போல அவன் இருப்பதாக எண்ணினான். ஆனால் அவனைப்போல எத்தனை ஆயிரம் 'அன்னக்காவடிகள்' ..... சட்டிப்பரதேசிகள்' காவியாடைக்காரர்கள், கமண்டல மேந்திகள்!

இவர்கள் ஏன் பிச்சையெடுக்கவேண்டும்? முன் சென்ம பலனும்! சென்ற பிறவியில் செய்த பாவங்களுக்கு இந்தப் பிறவியில் துன்பம் அனுபவிக்க வேண்டுமானால் அடுத்த பிறவிக்கு வேண்டிய நன்மைகளை அவன் எப்படிச் செய்ய முடியும்? ஒவ்வொரு பிறவிக்கும் இப்படிச் காரணம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தால் ஏழு பிறவிகளுக்கு முதல் பிறவியைக் கொடுத்த ஆண்டவன் ஓர் வஞ்சனைக்காரனா? பாவம் செய்து பழாய்ப்போக.....! என்று அனுப்பியிருப்பானு பலரை—உண்டு கொழுத்து வாழங்கள் என்று பிறப்பித்திருப்பானு சிலரை மட்டும்!.....ஏழையின் மனம் இப்படி எரிமலையாகிக் கொண்டிருந்தது.

அவன் உழைப்பதற்கு அஞ்சியவனல்லன். அவன் மாடு போல உழைக்க முன் வந்தான். ஏற்று பொருள் தருவார் இல்லை. அதனால் தான் அவனது 'பிச்சைக் கச்சேரி' களில் 'பிச்சைக்காரன் நாணே, இச்சையுண்டு உழைக்க, ஏது என்ன சொல்லுவீர்.....' என்ற பாட்டு முதலிடம் பெறும்.

இந்த உலகில் அவனுக்கு இரண்டு வழிகள் தான் விடப்பட்டுள்ளன! ஒன்று பழியும் பாவமும் நிறைந்துள்ளது. மற்றொன்று இழிவும், தாழ்வும் குடிகொண்டுள்ள படுகுழிகள் மலிந்துள்ளது! அங்கு பாவம் அரேசோக்கிறது. இங்கு மானக்கேடு நாட்டியமாகிறது! அங்கு சமூகம் சீறுகிறது. இங்கு சமூகம் சினுங்குகிறது! அந்தப்பாதையிலே இரத்தம் சிந்தப்படுகிறது, இந்தக் காலையிலே சுயமரியாதை, தன் மதிப்பு பிணமாக்கப்படுகிறது! முதல் பாதையிலேயே அவன் நடந்து விடுவான். அவனிடம் உடல் வலிமையும், உள்ளத்து மிக்கும் இருந்தன. என்றாலும் அவனது மனச்சாட்சி தடித்தது. அவன் வயிறு வளர்க்க திருடவேண்டும், கொலை செய்ய வேண்டும், பொய் கூறவேண்டும், சூதாடவேண்டும், விபசாரம் செய்யவேண்டும்.....என்ற நிலைமைகளைத் தாண்டி இழிவை ஏற்று சட்டிப்பண்டாரமானால், இரண்டாம் பாதையிலே தான் நடத்தான்; நடக்கிறான்!

அந்த ஏழை இன்னமும் சிரிக்கிறான். உலகில் “வாழத் தெரியாதவர்கள்” இரண்டு பெரும் பிரிவில் ஆடங்கி விடுகின்றனர். ஒரு கூட்டம் நீதியை எண்ணி நிறுபுகி, ‘நமசிவாய.....’ பாடும் பிச்சைக்காரர்கள். மற்றொரு கூட்டம் பாதி இரவைத்தேடி பணம் படைத்தோரின் இருப்புப் பெட்டிகளை உடைக்கும் ‘பெரும்பணி’ யில் ஈடுபட்டுள்ள பஞ்சமா பாதகர்கள்! அவர்கட்கு சத்திரம், சாவடி..... இவர்களுக்கு சிறை, தடியடி, தூக்கு.....! விசித்திரமான உலகு, விநோதமான அமைப்புகள்.

திரும்பவும் எழுந்துவிட்டான் தனது வேலையைத் தொடங்கி!.....

பிச்சைக்காரன் நானே, பிச்சைக்காரன் நானே
இச்சையுண்டு உழைக்க ஏது உண்டோ சொல்லுவீர்
எச்சித்தினும் நாய்போல நானும் ஏங்கித் தவிக்கிறேனே
இமயமதல் துமீ வரை இந்த நாட்டில்
மச்சுகளில் வாழ்கின்ற மடவீர் சொல்லுவீர்
மனித உடல் பேணுகின்ற மாயம்தோ
கொச்சைக்கடவுள் விதியோ இதுவும் தம்பிபேனும் வழியோ
பச்சைப்புறது முறையோ, நீவிப்பாறை ஏம்ப்பது சரியோ?

என்று பாடிக்கொண்டே நடந்தான்—நடந்துகொண்டே இருக்கிறான்.

உண்மைச் சுதந்திரம்

சித்துவான், அ. சிவபுண்ணியம், B. O. L. II Year

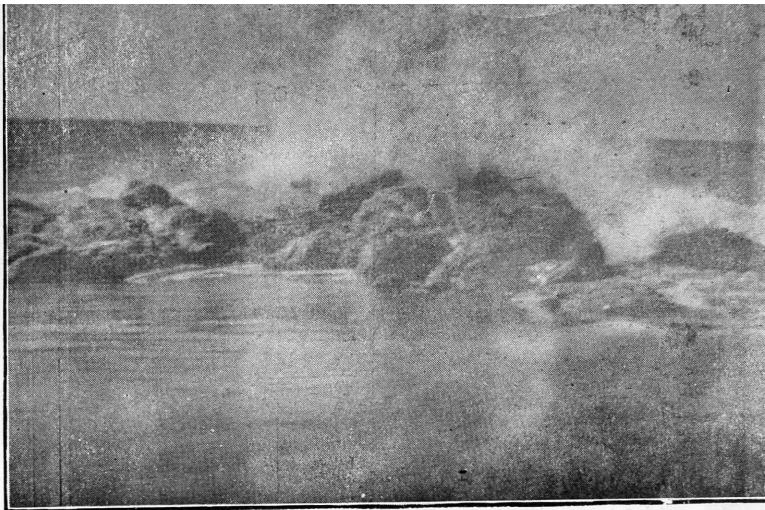
மனிதரை	மனிதர்	சுரண்தேல்	செய்தலும்
பலகோடி	மக்களைச்	சிலவாய	மக்கள்
அடக்கி	ஆளும்	ஆணவச்	செயலும்
உழைக்க	விரும்பும்	உலக	மக்கட்கு
வேலை	அகப்படா	வெறுப்புறு	நிலையும்
பெருமையை	அழிக்கும்	வறுமைக்	கொளையும்
உண்டியும்	உறையுளும்	உழைப்பும்	எக்கணத்தில்
பறிக்கப்	படுமோ	என்னும்	அச்சமும்
எங்கெங்	கில்லையோ	அங்கெங்	கெல்லாம்
உண்மைச்	சுதந்திரம்	உயர்ந்து	விளங்கிடும்

விளக்குகள்

T. R. SANKARAN, IV B. Sc. (MATHS & PHYSICS)

'பளிச்' சென்று முகத்தில் அடித்துத் தூக்கத்தைக் கலைத்தது விளக்கின் வெளிச்சம். விளக்கைப் போட்டது யார் என்று பார்க்க எழுந்தேன். ரூம்-மேட் சவாரஸ்யமாகப் படித்துக்கொண்டிருந்தான். தூக்கத்தைக் கெடுத்த அந்த விளக்கு, அதைப் போட்ட ரூம்-மேட், அதைப் போடச் செய்த பழிப்பு எல்லா வற்றையும் மனதினுள் திட்டிக்கொண்டே காலேக் கடன்களை முடித்துக்கொண்டேன். மார்னிங் கார்பிக் காசு செக்ஷனுக்குப் போனேன். டம்ளரைப் பார்த்த உடனேயே காயி வேண்டாம் என்று சொல்லும் அளவிற்கு Neat ஆக இருந்தது. Cook ஐக்கேட்டதற்கு அவன் 'Servants சரியாக விளக்குவதில்லை சார்' என்றான். இதைக் கேட்ட எனக்கு விளக்கைப்பற்றிய சிந்தனை எற்பட்டது. (இருந்தனவற்றுள் கொஞ்சம்) சுத்தமாக இருந்த ஒரு Tumbler ஐ எடுத்து Coffee ஐ முடித்துக்கொண்டு வெளியே வந்தேன். விளக்கைப்பற்றிய சிந்தனையை நிறுத்திவிட்டு மற்ற காரியங்களைக் கவனித்தேன். 3-மணி சுமாருக்கு ரூமில் உட்கார்ந்திருந்தேன். நண்பர், ஒருவர் என்னிடம் வந்து, வேஷல்பயரில் இந்த இம்பார்டன்ஸ் ஆப் சின் 'விளக்கவில்லை' என்றார். 'விளக்கவில்லை' என்றதைக் கேட்டதும் மனக்குரங்கு சிந்தனைக் குதிரையின் கடிவாளங்களைத் தளரவிட்டது.

"எந்தன் குலவிளக்கே" என்று குலப்பற்றுக்கொண்டவர் சூழந்தையைக் கொஞ்சுகிறார். பையன் 'கைவிளக்கு (Torch light) நின்றுவிட்டது' என்று அழுதுகொண்டே உள்ளே துழைந்தான். அதே சமயம் கணவனின் லீவ் விளக்கு நின்றுவிட்டதென்று அழுதான் தாய்—இது ஒரு சோகக் கதையின் முடிவு. 'தூங்கக்கூடலிலே வாழ்க்கைப்படைகைச் செலுத்தி வந்த கதாநாயகன் கலங்கரை விளக்கென காதலியைக் கண்டான்'—இது கதாசிரியரின் வர்ணனை. 'தாண்டிற் புழுதுவப்போலும் சுடர்விளக்கைப்போலும் என் நெஞ்சு தடிக்கின்றது'—இது ஒரு காதல் சுரங்கொண்ட கன்னியின் கூற்று. 'விஷயமறியாமல் விளக்கைச் சுற்றி வட்டமிடுகின்றன விட்டில் பூச்சிகள்' என்கிறார் உலமை காட்டி விளக்கும் தத்துவநிபுணர். வயது வந்த பிள்ளையிடம் (தனக்கு மாயியார் list-ல் அடையிலன் கிடைக்குமா என்று எங்கும்) தாயார், 'வீட்டு விளக்கை ஏற்ற லக்ஷியீகரமாக ஒரு பெண் வேண்டாமோ! கோடி வீட்டுப் பெண்ணின் ஜாதகம் நன்றோப் பொருந்திருக்கு' என்று குறிப்பால் உணர்த்துகிறார். 'குத்துவிளக்கு சுடர்விடுகிறது நல்ல சகுனம்' என்கிறார் ஒரு சகுனப்பிரியர். 'அங்கிக்கொளுதபடி எங்கும் பிரகாசிக்கும் சுடர்விளக்கே' என்று ஈசன் புகழ்பாடுகிறார் ஒரு சிவனடியார். 'ஆசியாவின் ஜோதியே! இந்தியச் சுடரே! நீ என் அவிந்து எங்களை அந்தகாரத்தில் அமிழ்த்தினாய்!' என்று புலம்புகிறார் ஒரு காந்தி பக்தர். 'இருட்டிலே தத்தளித்து பஞ்சம், மதத்தெவடிம் என்ற பேய்களின் வாய்களில் விழுந்தகொண்டிருந்த மக்களை சத்திய சமரசம் என்ற விளக்கைக் காட்டி காந்திமகான் காப்பற்றியதாகக் கூறுகிறார் ஒரு சமரச மனப்பான்மையாளர். 'சட்டம் ஓர் இருட்டறை. அதில் வக்கீலின் வாதம் ஒரு விளக்கு'—இது ஒரு வாதி. விளக்கும்தான் எங்கெங்கெலாம் வருகிறது என்று நான் யோசித்துக்கொண்டிருந்தபோது, ஒரு நண்பன் "என்னடா 'விளக்கெண்ணெய் சாப்பிட்ட மாதிரி இருக்கிறது. வாடா, வெளியில் உலாவப்போகலாம் என்றான்". நானும் அவனுடன் சென்றேன்—சென்று, திரும்பி, சாப்பிட்டே, பின் ருமுக்கு வந்தபோது மணி 8-30. 'இன்று வீண்பொழுது போக்கிவிட்டோம். நிறையப் படிக்கவேண்டும்' என்ற எண்ணத்துடன் 9 மணி சுமாருக்குப் படிக்க உட்கார்ந்தேன். ஒரு மணி நேரம் படித்திருப்பேன் விளக்கு அணைத்துவிட்டது. Current நின்றுவிட்டது இனி இரவில் திரும்பி வராது என்று தெரியவந்தது. மணியைப் பார்த்தேன் 10-30 : வேறு வழியின்றி படுத்தேன். காலே முதல் மாலை வரை நடுத்த சய்யவங்களுள் எண்ணிய எண்ணங்களும் என் மனக்கண் முன் வந்தன. அப்பொழுது ஒரு ரஸமான சம்பவம் நிகழ்விற்கு வந்தது! நண்பன் ஒருவன் சைக்கிளில் விளக்கில்லாமல் டவுனிலிருந்து வந்தான். போலீஸ் அவனை 'சார்ட்' செய்து அட்ரஸ் கேட்டான். 63-G Block என்று கூறிவிட்டு Student என்பதிலுள் ஜாமீன் இல்லாமல் வந்தான். நான்கு நாட்களில் ஹாஸ்டலுக்கு ஒரு சம்மன் வந்தது. அதை வைத்துக்கொண்டு கோர்ட் பிழன் முடித்த முழிப்பையும், 'சார்ஜண்ட்' சிரித்த சிரிப்பையும் கண்டு நாய்க்கன் அடைந்த ஆனந்தம்! அப்பப்பா! விளக்கால் வந்த வேடிக்கைதானே இது! என்ன விளக்குகிறதா!

THE MAJESTIC SEA

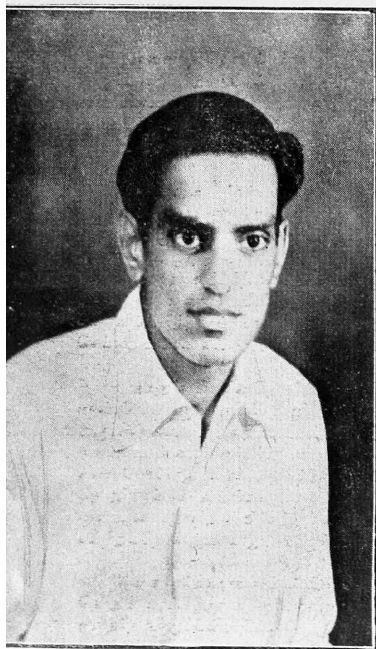
— S. T. Vaidyalingam

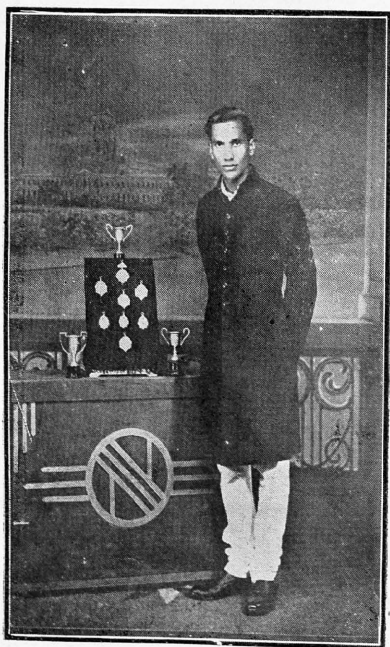
CALM BEAUTY

— Rajagopalan R.

N. Krishnamoorthy
Best all round Cricketer of the 'Varsity

D. Somasundaram - II Class
Track & Field Athletic Champion
(1947 to 48 & 1948 to 49)

இந்தியாவும் குடிசைத் தொழிலும்

By T. D. RAMACHANDRAN, II U. C.

நம்நாடு மிகப் பண்டைக்காலத்திலிருந்தே தொழில் வளம்பெற்றுச் சிறப்படைந்து வருகின்றது. கி. மு. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலேயே பாலாவியன் மெல்லிய ஆடைகளை நம் முன்னோர் தங்கள் கை வன்மையால் செய்து பிறநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்தனர். ரோமாபுரி அரசிகள் நம் நாட்டு ஆடைகளையே பெரிதும் விரும்பி அணிந்தனர் என்று சொல்லப்படுகிறது. கௌடில்யரின் அர்த்த சாத்திரம் நெசவுத் தொழிலைப்பற்றிய பல செய்திகளைக் கொண்டிருக்கின்றது. கி. பி. 73ல் வாழ்ந்த பிளினி இந்தியாவின் நெசவுத் தொழிலைப்பற்றிப் பெரிதும் புகழ்ந்துள்ளார். கி. பி. 17ம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவுக்கு வந்த தாவர்னியர் என்ற பிரெஞ்சு யாத்திரிகன், தனது (Travels in India) புத்தகத்தில், நம் நாட்டில் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட மெல்லிய ஆடைகளின் மேன்மை குறித்து எழுதியுள்ளார். அறிஞர் காரல் மார்க்ஸ், (Karl Marx) Das Capital என்ற நூலில் இந்தியாபற்றிக் குறிப்பிடுவதாவது: 'இந்தியா தனக்கு வேண்டிய பொருள்களைத் தானே உற்பத்தி செய்கின்றது. நிலங்களை எளியமுறையில் உழுது பயிரிட்டு, அதன் பலனை எல்லோரும் பகுத்து அனுபவிப்பதோடு ஒவ்வொரு குடும்பமும் நூல் நூற்றல் நெசவு முதலிய குடிசைத்தொழிலைச் செய்துவருகின்றது.'

நெசவுத்தொழில் தவிர, தச்சவேலை, மண் பாத்திரங்கள், பிரம்பினால் பாய், கூடை முதலியன செய்தல், மாண்மதச் சாந்து முதலிய வாசனைப் பொருள்கள் முதலியவை நம் நாட்டில் சிறந்து விளங்கி வெள்கு, கண்கவர் வண்ப்பணம்ந்த கற்சிலை வேலைப்பாடுகளும் கட்டிட சிறப்புகளும் நம் முன்னோரது கலைத்திறமையையும் தொழிற்சிறப்பையும் நன்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றனவென்றும், நம் முதலமைச்சர் பண்டித நேரு தனது 'Discovery of India'வில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இவ்வாறு வளம் பெற்றிருந்த நமது பண்டயத் தொழில் நிலை அந்நிய ஆட்சியால் பலவாற்றாலும் நசுக்கப்பட்டு வளர்ச்சி குன்றியது. நம் நாட்டில் செய்யப்படும் பொருள்களைக் குறைவாக மதிக்கும் மனப் பான்மை மக்களிடையே தோன்ற, குடிசைத் தொழில் நிலைகுலைந்தது.

இன்று உலகில் பல நாடுகளும் தொழில் முறையில் எவ்வாறு முன்னேறுகின்றன என்பதைப் பார்க்கும் போது குடிசைத் தொழில் அதில் முக்கிய இடம் பெறுகிறது என்பதைக் காண்கிறோம். இங்கிலாந்தில் விவசாயிகளும் ஓய்வு ரேரத்தில் குடிசைத் தொழில் செய்வது முக்கியமென்று கருதப் படுகின்றது. ஜப்பான் தொழில் முன்னேற்றத்தில் முதலிடம் பெற்று நின்றதென்றால் அது குடிசைத் தொழிலிலேயே. ஐரோப்பாவும் அமெரிக்காவும் ஆலைத் தொழிலில் மட்டும் கவனம் செலுத்திக் கொண்டிருந்தபோது ஜப்பான் இயந்திரத்தின் குறைகளையுணர்ந்து கிராமங்களின் சமூகப் பொருளாதார அமைப்பை மாற்றி அமைத்து, தொழில் வளர்ச்சிக்கு அவைகளை உயிர்நிலையாக்கியது. மேலைநாடுகளில் தையல், தோல் சம்பந்தப்பட்ட வேலைகள், பட்டு, நெசவு முதலியவைகளும் குடிசைத்தொழில் உற்பத்திப் பொருள்களாக ஆலைத் தொழிலின் ஆரவாரத்திடையே பெருகி வருகின்றன. ஜப்பானில் சைக்கிள்களும் சலிச்சர்லாந்தில் கடிக்காரர்களும் சாக்ஸனில் இசைக்கருவிகளும் குடிசைத் தொழில் முறையிலேயே உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன.

இவ்வாறு மேலை நாடுகள் குடிசைத் தொழிலை ஆதரிக்கும்போது, நமது நாட்டிலே தளர் நிலையிலிருக்கும் அதனை மீண்டும் உயிர்ப்பித்து நன்னிலைக்குக் கொண்டுவருதல் நம் நாட்டு முன்னேற்றத் திற்கு மிக இன்றியமையாதது. அதற்கு நமக்கிருக்கும் வசதிகளும், விளைபொருள்களும், பிறநாடுகள் பொருளமைப்பும் அளவுக்கு மல்கியிருக்கின்றன. இன்று நாம் செய்யவேண்டுவது ஒத்துழைப்பும் பல உபாயங்களைக் கைக்கொள்வதுமேயாகும்.

குடிசைத் தொழில் கிராமங்களுக்கே சிறப்பாக உரியவை. நம் நாட்டில் கிராமங்களில் வாழ்வாரே பெரும்பாலார். அவர்களில் மூன்றுபேருக்கு ஒருவர் வீதம் வேலையில்லாது சோம்பேறிகளாகக் காலம் தள்ளுகிறார்கள். அன்றியும் விவசாயிகளுக்குப் பயிரிடுவதில் ஆண்டு முழுவதிலும் வேலையில்லை. எனவே கிராம மக்களெல்லோரும் முக்கிய தொழிலாகவும் உதவித்தொழிலாகவும் ஏற்றுச்செய்யும்போது குடிசைத் தொழில் வளர்ந்தோங்கும்.

நம் கிராம மக்கள் மிக எளிதில் செய்யும் தொழில் நூல் நூற்றலும் ஆடை நெய்தலும். அந்நிய ஆட்சியால் மடிய இருந்த இத்தொழிலை நம் தேசியத்தந்தை காந்தியடிகள் உயிர்ப்பித்தார். நம் நாட்டு மக்களனைவரும், தங்கள் உணவைத் தாங்களே தயார் செய்து கொள்வதுபோல, நூல் நூற்றுத் துணித் தேவையைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ளவேண்டுமென்பது அவர் கருத்து. ஒரு கிராமத்தில் வதியும் மக்கள் அனைவரும் கதர் உற்பத்தி செய்தால், தங்கள் தேவைபோக நகரமக்களுக்கும் கொடுக்கமுடியும் என்பதை அகில இந்திய கதர் அபிவிருத்தி சங்கம் காட்டிற்று. இன்னும் மரச்சாமான்கள், இரும்புச்சாமான்கள், வெள்ளிப் பித்தளைப் பாத்திரங்கள், தையல், காகிதம் முதலியவைகள் கிராமமக்களால் ஏராளமாகச் செய்யப்படவேண்டும்.

நமது நாட்டிலே தொழிற்கல்வி பரம்பரையாக வருகின்றது. தச்சன்மகன் தச்சனாக, கொல்லன் மகன் கொல்லனாகக் குலத்தொழிலாகக் கற்பிக்கப்பட்டு வந்ததால் அக்கல்வி முறைகள் அழியாது இன்னும் இருக்கின்றன. அதிக திறமையும், தொழில் முறையும் கொண்ட ஆயிரம் ஆயிரம் தொழில் வல்லுநர்கள் கிராமங்களில் வாழ்கிறார்கள். அவர்களுக்கு முன்னேற வாய்ப்பளிக்கவேண்டும். அவர்கள் அறிந்தவற்றை வீண் போக்காது பிறர் அறியச்செய்ய வசதியளிக்கவேண்டும். அவர்களை ஆசிரியர்களாகக் கொண்ட தொழிற்கல்வித் கூடங்கள் கிராமங்கள் தோறும் ஏற்படவேண்டும். அவர்களுக்கு உறுதுணையாக நவீன முறையில் தொழிற்கல்வி கற்றுத் தேர்ந்தவர்கள் அமையவேண்டும். அக்கல்வித் கூடங்கள், முறையைப் பயிற்றுவதோடு அமையாது, பொருள்களையும் உற்பத்தி செய்யவேண்டும்.

மிக முக்கியமாக நாம் செய்ய வேண்டுவது, சிறு சிறு மின்சார கை இயந்திரங்களைக் கிராமங்கள் தோறும் பரப்பி அவை சூழமாக உழைப்பு குறையவும் உற்பத்தி பெருகவும் துணை செய்யவேண்டும். குறைந்த உழைப்பில் அதிகப் பொருள்களை உற்பத்தி செய்ய மின்சாரமும், இயந்திர முறையும் பயன்பட வேண்டும். எனவே மின்சாரத்தைக் கிராமங்களிலும் பயன்படுமாறு செய்யவேண்டும்.

இவ்வாறு குடிசைத் தொழில் முறையில் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்ற பொருட்கள் விலையாவதற் குரிய கூட்டுமுறைச் சந்தைகள் அமையவேண்டும். குடிசைத்தொழிலில் புது இயந்திர முறைகளைப் புருத்துவதற்கும், மின்சாரத்தை எல்லாக் கிராமங்களிலும் கொண்டு வருவதற்கும் அரசாங்கத்தின் ஒத்துழைப்பு மிகவும் அவசியம்.

சொர்க்க வாசல்

(தி. அழகிய சொக்கலிங்கம்) III (Hons.)

அவன் செத்துக் கொண்டிருந்தான்.

வாடி வதங்கி உடல் சோர்ந்த மேனி. ஒட்டிய கன்னங்கள். ஒடுங்கிய வயிறு. விலா எலும்புகள் நன்றாக வெளியே தெரிந்தன. எலும்புக்கூடு என்றே சொல்லிவிடலாம். மேல் மூச்சு சீழ் மூச்சு லாங்கித் கொண்டிருந்தது. அவனுக்கு கண்கள் பஞ்சடைந்து திறக்கும் சக்தியை இழந்துவிட்டன. அந்த உயிருள்ள பிரேதத்தை நக்சன் மொய்த்துக்கொண்டிருந்தன. அவைகள் கண்டனவா மனிதனென்று! பரலோக யாத்ரிசை செய்துகொண்டிருக்கும் அவன் பக்கத்திலே ஒரு மண் சட்டி. அதில் என்றோ கிடைத்த ஒருபிடி சோறு காய்ந்து அரிசியாய் கிடந்தது.

வரதராஜப்பெருமான் கோவிலில் அன்று ஏகக் கூட்டம். ஏதோ சொர்க்க வாசல் திருநாளாம். நாகரிகத்தின் உச்சியில் இருப்பதாக நினைக்கும் பெரிய நகரங்களிலெல்லாம் நடக்கும் அநாகரிகமான செயல். கோவிலிலே ஒரு சிறிய வாசல். இந்தத் திருநாளன்றுதான் வாசல் திறக்கும். அதனுள் பத்தி ததும்பும்—முங்கியமாக இளைஞர்கள், யுவதிகள், அல்லோரும் துழைந்து மறுபக்கம் வருவார்கள். ‘கிரிக்கட்’ ஆட்டத்தில் வெற்றி பெற்றவர்களுக்குக்கூட அவ்வளவு சந்தோஷம் இராது. அதைவிட பன்மடங்கு பூரிப்புடன் தனக்கு சொர்க்கத்தில் இடம் கிடைத்தது என்ற திருப்தியுடன் வீடு திரும்புவது வழக்கம். வாலிப உள்ளங்களில் வெறும் காம உணர்ச்சியை, மிருக இச்சையை உண்டாக்கும் திருநாள் இது.

பட்டுச்சேலை படபடக்க, பவுடர் மணம் கமகமக்க, வரும் நாகரிக யுவதிகள்; தூங்கிய ‘காலருடன்’ ‘சீட்டி’யடித்துக்கொண்டு ஆடம்பரமாக வரும் இளைஞர்கள்; இறைவனிடமிருந்து ‘ஸ்பெஷல்’ அழைப்பு வந்ததாக நினைத்துக்கொண்டு, ஆண்டவனிடம் ஐக்கியமாகப் போகிறோம் என்ற எண்ணத்தில் மேனி நெய் வாம் வெண்ணை யூசி “சைவா வருகிறார்” என்று காட்டுவார்போல வரும் ஆஷாட பூதிகள்; சிலக் சட்டை சலசலக்க, ஐவ்வாது மணம் கமகமக்க, பவுடரை விபூதியாக அணிந்து, காலில் சிலிப்பருடன் கடவுளுக்கு ‘குட்மார்னிங்’ போட்டு ‘படம்’ பார்த்துவிட்டுப் போகலாம் என்று வந்த பண்ணையார் வீட்டு மைனர்கள்—இப்படியாக கணக்கிலடங்காத கூட்டம்.

ஆனால் அவன் உடல் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக செத்துக்கொண்டு தானிருந்தது.

“தண்.....ணீ.....ர்.....ஐயா.....மக.....ரா.....சங்க.....ளே.....தண்.....”

அவன் குரல் கம்மியது. உடம்பிலே உயிர் இல்லை. அந்தக் கோயில் சந்தடியில்—யுவதி யுவர்கள் இன் உணர்ச்சியில், செத்துக்கொண்டிருக்கும் பிச்சைக்காரன் பேசியது யார் காதில் விழப்போகின்றது. இந்த மாதிரி திருவிழாவுக்கு வருபவர்களில் ஒருவர்கூட அன்று கோவிலில் ‘சாமியைப் பார்த்திருக்கமாட்டார்கள். பார்த்து வணங்கும் எண்ணமும் அவர்களுக்கு இருக்காது. “கோவிலுக்குப்போவது குச்சிக்காரி வீட்டுக்கு போவதைப்போல” என்று நினைக்கும் “புண்ணியாத்மாக்கள்” இந்த நாட்டிலே இருக்கும் வரை ‘தெய்வீக சக்தி’ எங்கே மக்கள் பண்பில் வளர்சியடையப் போகின்றது? சந்தேகத்தான்.

—“அடியே சரோ! போனியாடி சொர்க்கவாசலுக்கு! தெரிசனம் திவ்யமா இருந்ததடி! ஆத்துக்குத் திரும்ப மனமே இல்லேன்னு!”—.

—“என்னமோ மாமி! நான் வேடிக்கை பார்த்துண்டேயிருந்துட்டேன்! தலையிலே பூ வச்சண்டு போக மறந்துடுத்து! அதுக்காகத்தான் இப்போ வெளியே வந்தேன். நான் போய் கடையில் பூ வாங்கிண்டு வந்துட்டேன்”—.

அவன் செத்துக்கொண்டேயிருந்தான்.

ஒருவரும் அவனைக் கவனிக்கவில்லை. ஏன் கவனிக்கப் போகிறார்கள்? பூவுக்கும், பவுடருக்கும், பட்டுத்துணிக்கும், பணம் கொள்ளை கொள்ளையாகப் போகும். ஆனால் ஒருவன் பசிதிர்க்க யாரும் முன் வரமாட்டார்கள்.

—“என்ன பிள்ளைவான்! எப்படி இருந்துச்சு! கூட்டத்த பாத்நிங்கல்ல! ஈவாமி அவங்காரம் ரொம்ப ஜோர்போங்க! இன்னிக்கு மட்டும் ஆயிரம் ரூபா செலவு, ஐதூறு பேருக்கு சாப்பாடு. எல்லாம் நம்ம புது தரங்கர்த்தா ‘பாவன்னு சாவன்னு’ ஏற்பாடு.”

—“என்னமோ முதலியார்வான்! எனக்குப் பிடிக்கலே! இன்னிக்கி ராத்திரி கச்சேரியப் பாத்தி யன்ல்! என்னமோ பெருசா, தஞ்சாவூருலேருந்து வாராளாமில்ல ஒருத்தி! நான் எவ்வளவோ சொல்லிப் பாத்நேன்! நம்ம மாடத்தெரு மல்லிகா இருக்கா, ஜோராப் பாடுவா; அவனை ஏற்பாடு பண்ணலாம்—அப் படினேன். மனுசன் கேட்டாத் தானே! எப்பிடியும் போகுது போங்க;”

“சரி! எப்படியிருந்தா நமக்கென்ன? வாங்க காப்பி சாப்பிடப் போவோம்.”

“வேண்டாமுங்க! நான் இப்பத்தான் லூட்டிலே சாப்பிட்டேன்! அதுக்குமேலே நம்ம கருங்குளம் ‘மாவன்னு’ வேற வந்தாரு. அவரு கட்டாயம் காப்பி குடிக்கணும்னாரு. சாப்பிட்டேன்! நீங்க போங்க! நான் வரலே!”

“வாங்க அண்ணைத்தே—என்னமோ ‘பிகு’ பண்ணுறயிள! வாங்க வாங்க! அதோட ஒரு ‘சவீட்’ ரெண்டு வடை தின்னா வயிறு ஒன்னும் பஞ்சர் ஆயிடாது! உம்! புரப்படுங்க!”

“கையெப் பிடியாதங்க! நானே வந்திடுமேன்! விடமாட்டிய போலருக்கே! இவ்வளவு கூப்பிட்டு வராம இருப்படு!”—

“அப்பிடி வாரயளா! என்னமோ ‘கிராக்கி’ பண்ணுறயிள!”

ஆனால்.....!

அவன்.....!

அநேகமாகச் செத்துவிட்டான்.

பக்கத்திலே ஒரு நாய் அவனைக் காத்துக்கொண்டிருந்தது. இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் அவன் செத்துவிடுவான். சொர்க்கத் திருநாளன்று அவனுக்கும் விடுதலை கிடைத்துவிடும். ஒருவரும் அவனைக் கவனிக்கவில்லை.

“என்ன பிரதர்! எங்கே இந்தப் பக்கம்!”

“சும்மா ஜாலியா அப்பிடியே கோயிலுக்கு...”

“நீங்க குளு மாளு வாச்சே! ஏது திடீர்னு இங்கே வந்திட்டிங்களே!”

“என்ன பிரதர்! கண்குளிர பாக்கலாமில்லே! நம்ம சிந்துபூந்துறையிலே தாசிக்குள்ளே அடஞ்சு கிடந்தா என்னத்தப் பாக்கமுடியும்? அதுலே அப்பிடியே.....”.

“சரி நடத்துங்க! நான் போரேன்!”

பாவம்! “கண்கள் எல்லாவற்றையும் பார்க்க” என்ற இரும்புத் தத்துவம் கொண்ட இளைஞர்கள் இவர்கள்.

ஆனால்...! இதோ! இவர்கள் பக்கத்தில் செத்துக்கொண்டிருப்பவனைப் பார்க்க ஆள் இல்லை! பக்திமான் இல்லை! படித்தவன் இல்லை! ‘சாப்பாடு வேண்டாம்’ என்று ஓடுபவர்களுக்கு சாப்பாடு வயிறுக்கில்லாமல் இங்கே செத்துக்கொண்டிருக்கிற ஒரு ஜீவன்.

இவ்வளவும் வரதராஜப்பெருமான் சன்னிதியிலே! சொர்க்க வாசல் பார்க்க வந்த ஒருவரும் அவனைக் கவனிக்கவில்லை—இல்லை, இல்லை—ஒருவன் கவனித்தான். முனிசிபல் தோட்டி! அந்தத் தகரவண்டி செத்துக்கொண்டிருக்கும்—அநேகமாகச் செத்துவிட்ட—அவனை இழுத்துக்கொண்டு கருப்பத்துறை நோக்கியிருண்டது. பத்தகோடிகளின் கூச்சலிலே அந்த வண்டிபோன சப்தம் யார் காதில் விழப் போகின்றது!

அழகான பெண்

வே. கிருட்டினசாமி. இரண்டாம் கலை வகுப்பு.

அழகான பெண் அன்னபூரணி! அன்னத்தைப் போன்ற கடையென்று பெண்களின் கடையலங்காரத் தைக் கண்டு உவமையிட்டுக் கூறுவதுண்டு கவிஞர்கள், கதாசிரியர்கள். ஆனால் கதாசிரியைகள் ஆண்களின் கடைக்கு எதை உவமைப் படுத்திக் கூறினார்கள், கூறுவார்கள் என்பதுபற்றி அடியேன் அறியேன். நான்கூட எனது கதாநாயகி அன்னத்தைப்போல் நடந்தான் என்று கூறப்போவதில்லை. ஏன் தெரியுமா? அன்னத்தையே நான் பார்த்ததில்லையென்றால் அதன் கடையைப்பற்றி என்ன அறிவேன்? ஆனால் ஆதிகால புலவர்கள் வர்ணித்த அன்னத்தின் உருவமைப்பைப்பெற்ற வாத்தைப் பார்த்திருக்கிறேன். ஆகவே வாத்தைப்போல் நடந்தான் என் கதையில் வரும் கதாநாயகி அன்னபூரணி என்றால் அது ஏதோ மட்டரகமாகவும், மங்கையர் கோபத்தை தூண்டி விடும்படியாகவும் இருப்பதால், 'நமக்கேன் வீண்பகை' என்று அதை சொல்லாது விடுகிறேன். ஆனால் ஒன்று அன்னத்துக்கும் வாத்துக்கும் அப்படியொன்றும் அதிக வித்தியாசமில்லை. அன்னம் நீரையும் பாலையும் வேறு வேறுக்கிப் பிரித்துண்ணுமாம், வாத்தோ சேற்றையும் நீரையும் வெளியே தள்ளி, சிறு மீன் பூச்சிப் பூமுலை மட்டும் உள்ளேத்தள்ளி 'ஸவாலோ' செய்கிறது. அதுவும் நீரிலே நீந்தும் 'ஜலஉஷா' தான், இதுவும் தண்ணீரிலே விளையாடும் வருண குமாரிதான்.

இது நிற்க; எனது கதாநாயகியைப்பற்றி சொல்ல வந்தவன் எதற்கெதற்கோ தாலிவிட்டேன். அன்னபூரணி ஓர் அசையும் சொர்க்கம். ஒரு ஆங்கிலக் கவிஞன் ஒரு அழகிய அணங்கைக் கண்டு 'முலிம்பாரஸ்டல்' என்றான். அதை அப்படியே கையாண்டு விட்டேன். ஆகவே 'சொர்க்கம் அசைந்தால் எப்படியிருக்கும்' என்று என்னக்கேட்டு விடாதீர்கள். ஒருகால் சொர்க்கத்திலிருந்து எனக்கு அழைப்பு வந்தால், கண்டிப்பாகச்சென்று பார்த்துவிட்டு வந்து கூறுகிறேன்.

சே!, சே; சே இது என்ன ஒருவரி எழுதிவிட்டு ஒன்பது வரி விளக்கம் தருகிறேன். கதை வளரவேமாட்டேன் என்கிறது. கற்பனை ஓடவே மாட்டேன் என்கிறது. 'வெரி, வெரி டேஞ்சரஸ் கேஸ்!' கதை வளரவேண்டும். வளருக, வளருக! என்ன சொன்னேன், அன்னபூரணி அழகி என்று தானே சொன்னேன். ஆம் சந்தேகமில்லை அழகிதான் அன்னபூரணி! கிளிபோன்ற பேச்சும், குயில் போன்ற குரலும், சேலினைப்போன்ற விழிகளும், கருநாகம் போன்ற கணுக்கால் வரை தொங்கும் பின்னல் சடையும், உடுக்கைபோன்ற இடையும், 'லிப்ஸ்டிக்' தடவாமலே உதிரிறிம் அமையப்பெற்ற உதடும் அடா, டா, டா என்ன சொல்வேன், என்ன சொல்வேன்...அவள் அழகைப்பற்றி!

காலையிலே 'காபிசுலர்' புடவையுடுத்தி கண்காம்பர கத்தையை தலையிலே குடி வெளியே கிளம்ப வேண்டியது தான் அன்னபூரணி, பார்ப்போர் இவர் நம் 'சொந்தபூரணி' யாகமாட்டாளா என்று ஏங்கும் காட்சியும், அவர்கள் கண்களிலிருந்து வழியும் அசட்டையும், நீங்களும் நானும் மட்டுமா ரசிப்பது எல்லோருமே ரசிக்கவேண்டும்.

மாஸையிலே மப்புக்கலர் உடுத்தி மல்லிகை குடி வெளியே வந்தால் கிழவரும் மைனர் கடைபோடுவார் அன்னபூரணியின் அழகைக் கண்டு என்றால் அதிகம் கூறவேண்டிய அவசியமில்லையல்லவா. இரத்தினச் சுருக்கமாக கூறவேண்டுமென்றால் அன்னபூரணி பசும்பொன்னுல் வார்த்தெடுத்த சொன்னபூரணி-அவ்வளவு தான்! ஆகவே தான் எனது கதாநாயகன் சுவாயிகாதன் அவனைக் கண்டவுடன் மயங்கினான், காதலித்தான், தன் உயிரை அவளுக்காக 'மாணசாசனம்' செய்து வைத்தான்.

ஆனால் அவன்?.....அவனை இலட்சியம் செய்யவில்லை.

பலதடவை அவள் முன் போவான், புன்னகை செய்வான், கண் கண்ணாடியைக் கழட்டி 'கர்சிப்' பால் துடைத்து கண்களில் அணிவான், கைக்கடிகாரத்தை அடிக்கொருதாம் கண்காணிப்பான், அது ஓடா விட்டாலும் கவலையில்லை, வெற்றிலைப் பாக்கை குழையப் போடுவான், வேடிக்கை வினோதம் செய்வான், ஏனெனில் காதலுக்கு இவைகள் 'பிராக்கடிகல் கிளாஸஸ்!'

அவள் இத்தனைக்கும் ஐயோ அசுடே என்று வாய்க்குள் முனகி புன்னகையை மட்டும் வெளிக் காண்பிப்பான்.

அந்தப்புன்னகையே இவனின் ஜீவாதார சொத்து, அந்த ஒரு சிறு நகையே இவனது உன்னுள்ச்சியை நானொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்க்கும் 'பாரி கம்பெனி அமோனியா' ஏரு! அல்லும் பகலும் அவன் நெஞ்சில் நினைப்பில், எண்ணத்தில், எழுத்தில், பேச்சில், ஏன் எல்லா வற்றிலுமே அன்னபூரணி அன்னபூரணிடான். பயங்கர இயக்கத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் ஒருவனை இரகசியப் போலீஸ்காரன் எப்படி பின் தொடருவானோ அப்படி அன்னபூரணியை சுவாமிநாதன் பின் தொடர்ந்தான். அவனின் கடைக்கண் நோக்குக்கு, எங்கேயும், எப்போதும், எந்த விநாடியிலும் காத்திருந்தான்.

ஆனால் அவன் அவனை நளினப் பின் தொடர்ந்த ஏழரை நாட்டு சனியன் போலவும், அரிச்சந்திரனிடம் சல்லிக்காசுட விடாமல் வருவித்து விடுவதென கண்கண் கட்டிப் புறப்பட்ட காலகண்டனைப் போலவும் கருதினான்.

காலம், விநாடிகள், நிமிடங்கள், மணிகள், நாட்கள், மாதங்கள், வருடங்கள் இப்படியாக உரு வெடுத்து உருவெடுத்து ஒடிக்கொண்டிருந்தது. ஆனால் சுவாமிநாதனின் காதல் கனிவதாயில்லை. 'தானாக் கனியாததை தடிக்கொண்டடித்தாவது கனிய வைப்பது என்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டான் நமது சுவாமிநாதன்.

ஒருநாள் 'சர்க்கஸ்' காட்சியில் சிங்கத்தை நெருங்கும் ஆட்டுக்கடாபோல் அவனை நெருங்கி, முகத்தைப் பார்க்க முயன்று முடியாது தரையைப் பார்த்து, வறண்ட தொண்டையை எச்சில் கூட்டி நனைத்துக்கொண்டு பேச வேண்டுமென்று நாலு நாளாய் 'நெட்டு' பண்ணி வைத்திருந்ததையெல்லாம் மறந்துவிட்டு உளறுவாய் உத்தண்டிபோல 'ப்ரியே நீ என்னை கைவிடலாமா, நான் உன்னை காதலிக்கலாமா, இல்லே இல்லே நான் உன்னை நெடுகளாய் காதலித்து வருவதை அறியாது இருக்கலாமா, உன் நினைவு என்னை வாட்டுதே, என் உன்னம் ஊலாடுதே.....' இப்படி சரமாரியாகப் பொழிந்தான்.

ஆனால் அவன் 'அசட்டு அன்பரே நிறுத்தும் நிறுத்தும், உடனே சென்று வாயை பிளையில்போட்டு அலம்பிவிடும், இல்லாவிடில் கொடிய ஐர நோயின் அடையாளமான இல்வாந்தி உம் உயிருக்கே ஆபத்தை விளைவிக்கும், போம், போம் சீக்கிரம் போம்' என்றான்.

சுவாமிநாதனின் தலை சுற்றியது, கண்கள் இருளடைந்தன, மனம் வெம்பி, வெதும்பி வெவ் வெவத்து நின்றதுவிட்டான். ஆனால் அவன் 'நமஸ்காரம் சார் இனிமேல் இம்மாதிரியான பைத்தியக்கார வேலையில் ஈடுபடாதீர்கள்' என்று சொல்லிவிட்டு நழுவிச்சென்று விட்டான்.

சே! இது என்ன உலகம்! பெண்களை மகாப் பொல்லாதவர்களப்பா, நன்றி கெட்டவர்கள், சவு இரக்கமற்றவர்கள். எனது அருமைக் கதாநாயகன் அன்னபூரணியை எவ்வளவு நம்பியிருந்தான். தன் காதலியென்று கனவு கண்டு கொண்டிருந்தான்; ஆனால் அவன் எமாற்றிவிட்டான், அவன் உள்ளத்தை உடையச் செய்து விட்டான். பரவாயில்லை இதற்காக சுவாமிநாதன் சும்மாயிருந்து விடுவானா, அல்லது அவனுக் கென்று ஒரு சுப்பி இல்லாமல்தான் போய்விட்டானா. போனான். பேசினான். பெற்றோர் உடனிருக்க மணப் பந்தலில் சுப்பியை மாலையிட்டு வாழ்க்கைப் படகை உலகக் கடலில் ஓடவிட்டுவிட்டான்.

அன்னபூரணியோ, தன் அழகையே நம்பியிருந்தான். தன் அழகை ஒரு போட்டிப் பரிசாக வைத்து தேர்தல் நடத்தி ஒரு ஆணைக்கே தேர்ந்தெடுக்க விரும்பினான். 'யுவலிவின் மனைவி பெனி லோப்புக்கு' எத்தனை யுவர்கள், மன்னர்கள் நான் நீயென்று போட்டியிட்டனர். அப்படித்தான் என் விஷ

யத்திலும் போட்டி. வரவேண்டும். போட்டியின் முடிவில் ஒரு பூபாலன் கிடைக்கவேண்டும். அதனால் போக போக்கியமும், புகழும் மதிப்பும் பெருகவேண்டும்.....சுருங்கச் சொன்னால் பூரணி ஓர் பூமகள் திரு மகளாக காட்சியளிக்கவேண்டும்; இப்படி எண்ணினால் அவள்.

அவளின் எண்ணம் ஈடேறிற்று. மனக்கருத்துப்படியே ஒரு மணவாளன் கிடைத்தான். பாரிஸ்டர் பட்டம் பெற்றவன், பணக்குவியலை நிறைய உடையவன். அழகன்; அலங்காரன். அரண்மனைபோன்ற மாட மாளிகையில் வசிப்பவன்! பிரபல சினிமா படங்களை டைரெக்ட் செய்து பேரும் புகழும் அடைந்தவன், இத்தனை போதாதா அன்னபூரணியின் அழகுக்கு.

கண்டார்கள்; காதலித்தார்கள். கடிமணமும் புரிந்துகொண்டார்கள். இப்போதெல்லாம் டைரெக்டர் விசுவநாதன் என்றால் அன்னபூரணி யென்றுதான் கூறவேண்டும். ஏன் தெரியுமா? அப்படி விசுவநாதன் அன்னபூரணியோடு ஒன்றாக கலந்து ஐக்கியமாகிவிட்டார். டைரெக்டர் விசுவநாதன் என்பது போய் டைரெக்டர் வி. எ. பூரணி என்றும், பூரணி விசுவநாதன் என்றும் புதுப் பெயர்கள் உருவம் பெற்றன.

டைரெக்டர் விசுவநாதன் அன்னபூரணியின் கணவன்மட்டுமல்ல, காவலன், சர்வென்ட் ... இப்படி சில உரிமை பதவிக்கும் உரியவரானார். பூரணி இந்த உல்லாச வாழ்க்கையிலே உலவித்திரிந்தாள்.

ஆனால் அந்தோ! காலம் இப்படி படுமோசம் செய்யலாமா? பூரணியின் பெரும் வாழ்வைப் பறிக்க லாமா? பரிதாபம், பரிதாபம். எந்த அழகரால் அன்னபூரணி சொன்ன பூரணியாக விளங்கினாளோ, சுவாமிநாதனின் சித்தத்தைக் குலைத்து சித்திரவதை செய்தாளோ, விசுவநாதனை தன் விரல் துனியில் ஆட வைத்தாளோ அந்த அழகு அவளை மோசம் செய்துவிட்டது. அழகி அன்னபூரணியை குருபி அன்னபூரணியாகச் செய்துவிட்டது. கொடுமை, கொடுமை! அம்மை வார்த்து அவள் அழகிழந்தாள்; அருபியானாள். அகோர வடிவம் பெற்றாள். குருபியானாள்! இனி அவள் ....., செல்லாக் காசாகி விட்டாள். மக்களிடையில் மதிப்பிழந்தாள், விசுவநாதனின் விருப்ப நாயகி வெறுப்பு நாயகியானாள். அவருக்கென்ன அன்னபூரணியிடம் அழகிருந்த வரையில் அன்பாயிருந்தார், அடிமைபோல் நடந்தார்.....இனி அழகைப் பறிகொடுத்துவிட்ட அன்னபூரணியிடம் அவருக்கென்ன வேலை! அவருக்கென்ன சினிமாவானில் சிங்காரிகளுக்கு பஞ்சமா, ஒய்யாரிகளுக்கு குறைவா?

இந்த அன்னபூரணிக்குப் பதில் ஒரு சினிமா மின்னல் பூரணி கிடைக்கமாட்டாளா? அவர் கையோடு கைகோர்த்து உலவமாட்டாளா? இன்பமொழி பேசமாட்டாளா என்ன?

பூரணி விசுவநாதன் ஒரு கோகில விசுவநாதனாக நொடியில் மாறிவிடுகிறார். அவருக்கு எளிது.

ஆனால் அன்னபூரணி? ... .. இனி வாழ்விழந்த வனிதைதானா? மதிப்பற்ற மாணிக்கம்தானா. ஒளி குன்றிய தீபந்தானா? ஜோயா பாவம்! என் கதாநாயகியின் முடிவு இப்படியா ஆகவேண்டும்! அவளின் எண்ணக் கோட்டையிலே இடியா விழவேண்டும்? அழகொன்றிலுளேயே அகிலத்தைக் கட்டி ஆளலாம் என்று நினைத்தான். ஆனால் அந்தப் பாழும் அம்மை அவள் அழகை அபகரித்து விட்டதே! பொலி வென்றாலுமேயே போகபோக்கியத்தில் புரளலாம் என்று நினைத்தான்; அது பொய்த்து விட்டதே! அவளுக்கு நான் என்ன ஆறுதல் கூறுவேன்!

அம்மணி அழகு ஒரு ஆபத்துக் கருவி. சமய சஞ்சிவி. இளமையிலே வந்து வாலிபத்திலே ஒளிவிட்டு முதுமையிலே குன்றிவிடும் நிலையப் பொருள். அதை நம்பி வாழ்வது வெள்ளத்திலே மண் குதிரை சவாரிதான் என்று வேதாந்தம் படித்தால் அவன் ஏற்றுக்கொள்வானா? அன்பாகியிரு என்று உபதேசம் செய்தால் அதனால் இனி அவளுக்குப் பலன்தான் உண்டா?

உம், என்ன செய்வது? இரண்டு சொட்டு கண்ணீரை பிரித்துச் செய்கிறேன். நீங்கள் அந்த அழகான பெண் அத்தகைய நிலையடைந்ததை எண்ணி இரண்டுதேளி கண்ணீர் விடுவீர்கள் என்று நம்புகிறேன்.

52
T/LM 211A/N32
03980

ஜாலக்காரி

(M. S. குமரேசன், IV B.A.,)

எனது ஓவிய நண்பன் உலகநாதன் எனக்குற்ற துணைவன்தான். ஆனால், பண்மென்றால் மட்டும் பராயாக மாறிவிடுவான். அவனுடைய நிலைமைக்கு அவனை சிக்கனக்காரன் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். சிக்கனக் கமிட்டிகள் எதாவது ஏற்படுத்தினால் தலைவர் பதவிக்குத் தகுதியுள்ளவன் உலகநாதனே. பாவம்! அதுகூட அவனுக்குக் கிடைக்கவில்லை. இந்த பண் விஷயத்தில் மட்டும், நான் அவனிடம் கண்டிப்பாக இருப்பது வழக்கம்.

அன்று காலை மணி எட்டு, அன்று மாதத்தின் முதல் தேதி யாதலின், நான் பணி மனையில் உழைத்த பயனை அன்று பெற்றிருந்தேன். அன்று உலகநாதன் என் வீட்டில் காட்சியளித்தான். அது நான் எதிர்பார்த்ததே! என்னெல்லாம் ஒவ்வொரு முதல் தேதியும், என்னுடன் சேர்ந்து, என் பணத்தை சினிமாவுக்கும் கிளப்புக்கும் பாழாக்குவது வழக்கம். ஆனால் இந்த முறை அதற்கு முற்றுப்புள்ளி வைப்பதென்று தீர்மானித்தேன். உலகநாதன் வந்தால் “கண்டிப்பாக முடியாது” என்று சொல்லவேண்டுமென்று எண்ணினேன். உலகநாதன் என்னிடம் வழக்கம்போல் சிறிது நேரம் பேசிவிட்டு “மாலை வருகிறேன்” என்று கிளம்பினான்.

“மாலை எதற்கு வருகிறாய்?”

“சினிமாவுக்குப் போக வேண்டாமா?”

“என்னிடம் பணமில்லை.”

“இன்று தானே, சம்பளம் வாங்கியிருப்பாய்!” என்று உலகநாதன் சொன்னவுடன், எனக்குச் சரி என்று கோபம் வந்தது. ஆத்திரமும் கோபமும் என்னை வந்து ஆட்கொண்டது. கோபத்தில், “ஆம்! பணமிருக்கிறது. உனக்குக் கொடுக்கமுடியாது. எவ்வளவு நாளைக்குத்தான் உன்னை அழைத்துச் செல்வது? போ! நான் செலவழிக்க முடியாது,” என்று படபடக்கக் கூறினேன். உடனே உலகநாதன், நான் நினைத்தபடி சினங்கொள்ளவில்லை, பதிலிற்குப் புன்முறுவல் செய்தான். எரியும் நெருப்பில் நெய்விட்டாற்போல், என் கோபம் பொங்கியது.

“நீ உண்மையாக எனக்குச் செலவழிக்கமாட்டாய்?”

“முடியாது! கண்டிப்பாய் இந்த தடவை முடியாது.”

நண்பன் முகத்தில் கோபத்தின் சாயல் சிறிது படர்ந்தது. “சரி! எப்படியாவது உன் பணத்தைச் செலவழிக்கும்படி செய்கிறேன் பார்!” என்று குன் கூறி வீட்டைவிட்டு வெளியேறினான். “முடிந்தால் பார்!” என்று நானும் கோபத்துடன் சொல்லிவிட்டு உள்ளே சென்றேன். அன்று கண்டிப்பாக அவனுக்கு ஒரு காசுகூட செலவு செய்வதில்லை எனத் தீர்மானித்துக்கொண்டேன். என் தந்தையைக் கேட்டு, ஒரு வேளை உலகநாதன் வாங்கிக்கொண்டு போனாலும் போய்விடுவான் என்று எண்ணி, என் தந்தையிடம்கூட என் சம்பளத்தைக் கொடுக்காமல் நானே வைத்திருந்தேன்.

அன்று மாலை எங்கே உலகநாதன் சமாதான முறையில் வந்து பணத்தை வாங்கிக் கொண்டுபோய் விடுவானோ எனக் கருதி, இரண்டாவது காட்சிக்குப்போகத் திட்டமிட்டிருந்தும், மணி ஆறுக்கே வீட்டைவிட்டுக் கிளம்பினேன். மேலும், சினிமா கொட்டகைக்கு, உலகநாதன் விட்டு வழியாகத்

தான் போகவேண்டும். மாலை ஆறு மணிக்கு, அவன் எங்கேயாவது போயிருப்பான் என்று நினைத்துக் கொப்பின். என் துர் அதிர்ஷ்டம் காரணமாக, நான் அவன் வீட்டுக் கருகில் வரும்போது, அவன் தன் வீட்டு வாசலில் நின்றுகொண்டிருந்தான். நல்ல வேளையாக என்னைப் பார்க்கவில்லை. நான் உடனே அங்கொரு வீட்டில் பதுங்கிக்கொண்டேன். சிறிது நேரத்தில் உலகநாதன் வீட்டைவிட்டு இறங்கி எங்கள் தெருப்பக்கம் போனான். “சரி! போய் எமாறட்டும்!” என்று அவன் என்னைத் தெரிந்துகொள்ளாத வகையில், அவ்விடத்தைவிட்டு நழுவி, கடைத்தெருவிற்குச் சென்றேன். தெருவுகளை எல்லாம் சுற்றி விட்டு, ஒரு வீடியில் சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்டு சரியாக எட்டரை மணிக்குச் சினிமாக் கொட்டகைக்கு வந்து சேர்ந்தேன். இன்னும் ஒன்றரை மணி நேரமிருந்தது முதல்காட்சி முடிவதற்கு. இங்கேயும், உலகநாதன் வந்து என்னைப் பிடித்து, மனதைக் கரைத்துவிடுவானோ என்ற அச்சத்தால், மறைவான ஓடிடத்தில் போய் உட்கார்ந்திருந்தேன்.

கொட்டகையில் சுமாரான கூட்டமிருந்தது. அக்கூட்டத்திலிருந்தவர்கள் எல்லோரிலும், என்னைக் கவர்த்தது ஒரு பெண்தான். அப்பெண், பெண்கள் கூட்டத்திலிருந்தாலும், தனித்து ஒரு பக்கமாக நின்று கொண்டிருந்தான். ஏறக்குறைய இருபது வயதிற்குக்கலாம். நான் கொட்டகைக்குள் துழையும்போதே அவன் நிற்பதை கவனித்தேன். அவளும் என்னைக் கவனித்தான். திடீரென்று அப்பெண், என்னை நோக்கி வருவது, மின்சார வெளிச்சத்தில் தெரிந்தது. ஆம்! அவளே தான். ஐயுமில்லை. அவன் நேரே என்னை நோக்கி வந்து, “வேதா, விடுவதற்கு டைம் எல்லவளவு சார்! இருக்கு” என்று கேட்டான். நான் பதபதத்துப் போனேன். அதற்கு முன் சிறிய புதிய பெண்களிடம் பேசிப் பழக்கமில்லை. வாய் வார்த்தையாடவில்லை. குறில் மாற்றத்தான். “இன்னும் ஒரு மணி நேரமிருக்கும்” என்று பதிலளித்தேன். அவன் மாநிறம். சுருண்டிகெட்கும் அவன் கூத்தல், பாம்பின் உடல் நெளிவை எனக்கு ஞாபக மூட்டியது. கண்களிலோ ஒரு ஒளிவு. வார்த்தைகளிலே ஒரு வளைவு. நடையிலோ ஒரு நெளிவு. இவைகள் என்னைக் கவர்ச்சி செய்தன, அவன் காதலணிந்திருந்த கம்மல், மின்சார வெளிச்சத்தில் சுடர்விட்டு பிரகாசித்தது. முடிவிலே அவன் அழகி என்று என் மனம் முடிவு செய்தது.

நான் சொன்ன பதிலைக் கேட்டுவிட்டு, அவன் அங்கேயே நின்றான். ஏனோ அவனோடு பேசவேண்டுமென்று எனக்குத் தோன்றியது.

“நீ யார்? எங்கிருந்து வருகிறாய்?”

“என் ஊர் தஞ்சாவூர். இங்கே ஒரு வேலையாக வந்தேன். தங்குவதற்கிடமில்லை. எனவே சினிமா பார்த்துவிட்டு, ஸ்டேஷனுக்குச் சென்றுவிடலாமென்று வந்தேன்” என்று பதில் சொன்னான்.

பதிலைக்கேட்டுப் பரவசமடைந்தேன். சொல்லால் அல்ல; பேச்சின் இனிமையால். அவன் தன் கால் விரல்களை மறைக்கும்படி ஒரு சிறு செறுப்பணிந்திருந்தான். செறுப்பை மறைக்கும்படி ஒரு கூரை நாட்டுவதில் அவன் உடலில் சுற்றப்பட்டிருந்தது. கையிலே, “மாலைமணி” என்ற பத்திரிகை. சிறிது நேரத்தில் நாங்கள் வெகுநாள் பழகிய நண்பர்கள்போலானோம். அப்பெண்ணினிடம் எனக்கு அளவிடக் கரிய அன்பு பிறந்தது. “இதுதான் காதலோ” என்ற ஐயமும் எனக்குண்டாயிற்று. அவளும் அவ்வாறே காணப்பட்டாள்.

நேரம் குறுகியது. முதல் காட்சி முடிந்தது. மௌனமாய் சிறிதுநேரமிருந்த மங்கை, “டிக்கட் எந்த வகுப்புக்கு எடுக்கலாம்?” என்று கேட்டாள். உடனே நான், “பரவாயில்லை! நான் எடுக்கிறேன். என்று அன்புக் கோபத்துடன் சொன்னேன். உலகநாதனுக்கு, “செலவழிக்க முடியாது” என்று கூறி சேர்த்து வைத்த பணம், இப்படிச் செலவாகிறதே என்று, என் மனம் அப்போது நினைத்தபோதிலும் அவனுக்குச் செலவழிப்பதைவிட, பயன்கருதி இப்பாவைக்குச் செலவழிக்கலாம் என்ற முடிவுக்கு வந்தேன். வேகமாக டிக்கட் கொடுக்கும் அறைக்குச் சென்றேன். இரண்டரை ரூபாய்களை இரண்டு முதல் வகுப்பு டிக்கட்டுக்காகத் துணிச்சலுடன் செலவழித்தேன். கொட்டகைக்குள் சென்று உட்கார்ந்தோம்.

பலப்பலத் தலைங்கங்களில் வார்த்தையாடினோம். படித்தவன்போல் காணப்பட்டான் அந்தப் பாவை.

“எதுவரையில் படித்திருக்கிறாய்?”

“S. B. L. C. வரையில்.”

“உன் பெயர் என்ன சொன்னாய்? மறந்துவிட்டேனே!”

“ஜாலம்”

“ஜாலமா? அது என்ன பெயர். வேடிக்கையாயிருக்கிறதே!”

“ஆமாம்! ஜாலந்தான். நான் சிறுவயதில் எல்லோரையும் அடிக்கடி எளிதில் ஏமாற்றிவிடுவேன். ஆதலால் என் மைத்துனி “ஜாலக்காரி” என்று பெயர் வைத்துவிட்டான். அது வழக்கமாக, சுருக்கமாக “ஜாலம்” என்று கூப்பிடுவார்கள்.”

“ஜாலம்!” என்று என் வாய் உருப்போடத் தொடங்கியது. நான் காட்சியைக் கவனிக்கவில்லை. கன்னியின் அழகைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். கன்னி, காட்சியைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தான். இடைவேளை வந்தது. இன்னொரு மூன்று ரூபாய், டிபனுக்காக, என் பாக்கெட்டிலிருந்து பறந்தது. பாவைக்காக—பணம் செலவழித்ததைப்பற்றிக் கவலைப்படவில்லை,

காட்சி முடிந்தது. இருவரும் கொட்டகையை விட்டு வீட்டுக்குக் கிளம்பினோம். ஜாலமும் பின் தொடர்ந்தான். என் மனம் எண்ணக்கொட்டையாயிற்று. என் வீட்டிற்குச் செல்லலாம் என்று அவளை அழைத்தேன். ஆசீர்வாதம் தந்தான் அந்த ஆரணங்கு. “வாழ்க்கையின் வழிகாட்டி” வந்துவிட்டான் என மகிழ்ந்தேன். என்னைப் பின்தொடர்ந்தான் எந்திழை. இவளை அழைத்துக்கொண்டு என் வீட்டிற்குக் கிளம்பினேன். இருவரும் உலகநாதன் வீட்டிற்கருகில் வந்தோம். திடீரென்று என் காதலி பின்தங்கினான். “என் பின்தங்குகிறாய்?” என்றேன்.

“ஹலோ! பிரதர், நான் விடைபெற்றுக்கொள்கிறேன் என் வீட்டுக்கு.”

“எது, உன் வீடு?”

“இதுதான் பார்! நான் உன் காதலி ஜாலக்காரியல்ல; உலகநாதன்.” என்று தலைப்பாகையை எடுத்தான் உலகநாதன்.

ஆவேசம் ஒருபக்கம். ஆத்திரம் ஒருபக்கம். இடிவீழ்ந்த நாகம்போலானேன். தலை சழன்றது. கிராப்புத்தலையுடனும், பெண் உடையுடனும் சிரித்துக்கொண்டு எதிரில் நின்றான் உலகநாதன். வெற்றிச் சிரிப்பு அது.

“ஜாலக்காரி! உலகநாதன்! ரூபாய் ஐந்தரை!” என் வாய் முணுமுணுத்தது. பன்னி வாழ்க்கையில், பெண்வேடத்தில் உலகநாதன் நடித்துப் பரிசுபெற்ற நிகழ்ச்சி அப்போது ரூபகத்தில் வந்தது. உந்தென்ன பயன்? ஐந்தரை ரூபாய் மறைந்தது. மனக்கோட்டை இடிந்தது. சபதமும் தோற்றது.

“ கன்னித் தமிழ் ”

சோ. சின்னு, IV B. A.

1. ஆற்றங் கரைதனிலே ஓர்
அந்திப் பொழுதினிலே
புத்தக மொன்றெடுத்து—சிறு
புற்றரை மீதமர்ந்தேன்.
2. கார்முகில் வார்குழலும்—செங்
கமலக் கவின்புகழும்
பவளத் திருஉதும்—பல்
நித்திலக் கோவையுமாய்
3. விண்டலர் கோதையுடன்—ஓர்
பெண்டி ருருவமதாய்
யாண்டுமே கண்டதில்லை—அவள்
தோன்றிய விந்தைதனை.
4. சிங்கள அஞ்சுகமோ—திருக்
கேரள ஆரணங்கோ
நத்தமிழ்ப் பெண்டு கொலோ—என
யான்ஐயுற் றிருக்கையிலே.
5. செந்திரு வாய்திறந்து—தன்
இன்பெயர் செப்பியபின்
மின்னொளி போன்மறைந்தாள்—உயர்
“ கன்னித் தமிழ் ”த் தாய்தான்.

உற்றுழி உதவிய உத்தமர்

(வை. சண்முகசுந்தரம் III HONS.)

என் கால்கள் சோர்வுற்றன, மேலும் நடக்க மறுத்தன. கதிரவனின் வெம்மையும் என்னைத் துன்புறுத் தாமலில்லை. குவிந்துகிடக்கும் கற்களில் என்னையறியாமலே மோதிக்கொண்டேன். பசிப்பிணி வேறு என்னை வருத்தியது. உணவு, உண்ணலாமென்றால் அங்கு உண்டிச்சாலையுமில்லை; கையில் பணமுமில்லை. களிற்றின் பிளிற்றொலியும், சிங்கத்தின் பேரொலியும், மான் கூட்டம் துள்ளி ஓடுவதால் உண்டாகும் ஒலியும் என் காதுகளில் இலேசாக விழுந்தன. ஆம், விலங்குகள் வாழும் காணகத்தில்தான் நான் காணப் பட்டேன். உலகம் சுற்றுவதை நான் அப்போது என் கண்களால் கண்டேன். யாரையாகிலும் உதவி செய்யுமாறு கேட்கலாமென்றால் ஒருவரையும் காணமுடியவில்லை. வானளாவிய மரத்தினடியில் படுத் துறங்கலாம் என்ற எண்ணம் எனக்குத் தோன்றியது. மறுகணம், உறங்கும்போது ஏதாவது விலங்குகளின் கொடிய பசிக்கு இரையாகக்கூடுமோ என்ற பயம் எனக்குத் தோன்றியது. ஆகலின் அவ்வெண்ணத்தை விட்டொழிந்து சுற்றுமுற்றும் பார்த்தேன். ஏதாவது உண்ணுவதற்காகிலும் பழங்கள் கிடைக்குமா என்று எதிர்பார்த்தேன், என் கண்பார்வை மங்கி இருந்ததால் தான் சுற்றுப்புறத்தில் எவ்வகையான பழங்களை யும் காணவில்லைபோலும்!

தூரத்தில் யாரோ மிருகத்தைத் துரத்தும் குரலொலி கேட்டது. என் உடலில் உறுதியும், உள் எத்தில் உணர்ச்சியும் உடனே உண்டாயின. அம்புனினைக் காணவேண்டும் என்ற ஆசை ஏற்பட்டது. அவரிடம் உணவு சேகரித்து வருமாறு கூறினால் அவர் உதவி செய்வாரோ என்னவோ என்ற ஐயம் ஏற்பட் டது. எதற்கும் அவருகில் வந்தால்தானே?

நான் எதிர்பார்த்தவர் அதோ அவர்தான்! அவருடைய படர்ந்த முகமும், திரண்ட தோள்களும், விரிந்த மாற்பும், பெரிய வில்லேந்திய கரங்களும், வலிமை மிக்க கால்களும் என் கவனத்தைக் கவர்ந்தன. என்னைக் கண்டவுடன், அவருடைய முத்துப்பற்களால் புன்னகை புரிந்தார். எனக்கு அவரை யாரென்று தெரியாது. அப்படியே அவருக்கும் என்னை யாரென்று தெரியாது. நான் உடனே மெதுவாக எழுந்து அவருக்கு வணக்கம் செலுத்தினேன்.

“நீங்கள் யார்? எதற்காக இங்கு வந்தீர்கள்? உணவு வேண்டுமா? நான் கொண்டுவரட்டுமா?” என்று அவர் கேட்டாரென்றா எண்ணுகிறீர்கள்?

உண்மையில் இல்லை. என் குழிவிழுந்த கண்களைக் கண்டார். பசியினால் பேச நா எழாத காட்சியைக் கண்டார். கால்கள் நீண்டநேரம் நடந்து வந்ததாலுண்டான சோர்வைக் கண்டார்.

உடனே “இங்கேயே சற்று இருங்கள்” என்று என் அகமும், முகமும் ஒருங்கே மலர அன்பு மொழிகளைக் கூறினார். நான் அருகேயிருந்த வேங்கைமரத்தடியில் அமர்ந்தேன். எதற்காக என்னை அங்கே அமர்ச்சொன்னார் என்பதைப்பற்றி சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தேன். அவைபோன்ற எண்ணங்களும், மலைபோன்ற எண்ணங்களும் என் உள்ளத்தில் அதைப்பற்றி மாறிமாறி எழுந்துகொண்டே இருந்தன.

அவரும் என்னருகில் வந்துவிட்டார். கையில் மானிறைச்சியும், சில பழங்களும் கொண்டுவந்தார். பழங்களை என்னிடமளித்து உண்ணுங்கள் என்று கூறினார். பிறகு நன்றாக கட்ட மானிறைச்சியை எனக்கு அளித்தார். தானும் என்னருகில் அமர்ந்து சில பழங்களை உண்டார். அவர் அளித்த பழங்களும், இறைச்சியும் எனக்கு உணர்வை அளித்தன. என்னையறியாமலே என்னிடம் ஓர் உற்சாகம் காணப்பட்டது.

வாணாவிய மரங்களும், அம்மரங்களில் வசிக்கும் பறவை இனங்களும், மலைச்சாரலில் பச்சைக் கம்பளம் விரித்தாற்போன்ற பசும்புல்லும் ஞாயிற்றின் கதிர்பட்டு பொன்னிறமான நீர்வீழ்ச்சியும், தன்சேய் பாலுண்ணும்போது வாஞ்சையுடன் தன் நாக்கால் அதன் மேனியை நக்கும் தாய் மானும், மலை உச்சியில் தேனீக்கள் கவர்ந்து வந்த மதுவை சேகரித்து வைத்திருக்கும் தேன் கூட்டையும், தன் இனிய குரலால் இசைவிருந்தளித்த குயிலையும், அதைக்கேட்ட கலாபம் அதற்கு ஏற்றாற்போல தன் பலவித வண்ணங்களை யுடைய தோகையை விரித்தாடிய தன்மையும், கடுவன் தன் மனைவிக்கு அன்புடன் அளித்த மாங்களியை மந்தி அருவியில் வீசி எறிவதையும், அவ்வருவியில் வீசி எறியப்பட்ட மாங்களியை ஆர்வத்துடன் கவர வரும் மீன்களின் கூட்டமும், என் உள்ளத்தில் பசுமரத்தில் பாய்ந்த ஆணிபோல நன்கு பதிந்தன.

என்னையறியாமலே என் செந்நா கண்ட காட்சியை ஒரு கவிதையாக பாட ஆரம்பித்துவிட்டது. என் செந்நா என்னையும்றியாமல் பாடிற்று என்று கூறின் அது மிகையாகாது. என்னருகிலிருந்த அவர் அதிலுள்ள நயங்களைச் சுவைக்க ஆரம்பித்துவிட்டார். அவர் தலையிலணிந்திருந்த நீலமணி இப்படியும், அப்படியுமாக தலையை யசைப்பதால் ஆடிற்று. என் கவிதையை நான் முடித்தபிறகு அதிலுள்ள பொருட் சுவையையும், சொற்சுவையையும் அவர் பாராட்ட ஆரம்பித்தார்.

உடனே அவர் “புலவர்களின் வாழ்க்கையே வறுமையாலானது. சிறந்த புலமையும்ற்ற அவர்கள் வறுமையில் வாடுவதைக்கண்ட என்னுள்ளம் உருகுகிறது. நான் உங்களுக்கு இப்போது நல்ல பரிசளிக்க வேறு ஒன்றும் இல்லாதவகை இருக்கிறேன். இந்த முத்து ஆரத்தையும், கடகத்தையும் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். நான் போய்வருகிறேன்” என்று கூறிவிட்டு என்னிடம் முத்துவடங்களாகிய மாலையினை யும், கையில் அணிந்திருந்த அழகிய கடகத்தையும் அளித்து எழுந்து சென்றார்.

“அண்ணலே! தங்கள் நாமம் என்ன? தாங்கள் யார்?” என்றேன்.

அவர் பதிலொன்றும் கூறாமல் வாளா இருந்தார். பிறகு “அதைமட்டும் கேட்கவேண்டாம்” என்று கூறி மின்னல் மின்னி மறைவதுபோல மறைத்துவிட்டார். இவ்வளவு அன்பாக உபசரித்த அந்நம்பி யாரொன்றறிய என் உள்ளம் துடித்தது. அருகில் ஒருவரும் இல்லாததால் அவரைப்பற்றியறிய முடிய வில்லை. இறுதியாக நான் அம்மலைச்சாரலைக் கடந்தேன். என் நண்பர் ஒருவரை வழியில் கண்டேன். அவரைக் கேட்டால் முழு விபரமும் தெரியும் என்றெண்ணினேன். அதற்குள் என் நண்பரும் “என்ன வன்பரணரே! எங்கே இப்படி புறப்பட்டு வந்துவிட்டீர்கள்?” என்று கேட்டார்.

அவருக்கு இதுவரை நடந்தவற்றை எடுத்துரைத்தேன். இறுதியாக அவர் மூலமாக எனக்கு உற்றுழி உதவிய உத்தமர், கண்டிரக்கோப் பெருநள்ளி என்பது அறிய முடிந்தது. அவர் தோட்டி என்ற அம்மலைக்குத் தலைவராம்.

அத்தகைய அண்ணலுப்பற்றி எனக்குப்பிறகு இவ்வுலகில் வாழப்போகும் மக்கட்கூட்டம் அறிய வேண்டாமா? இடுக்கண், துவ்வாமை முதலியனவற்றை என்னிடமிருந்து விரட்டிய அவரைப்பற்றிப் பாடாமல் நான் வாளா இருக்கமுடியுமா? அப்படிப் பாடாமலிருந்தால் இவ்வுலகம் தூற்றாமலிருக்குமா? ஆகலின் இதோ அவரைப்பற்றிப் பாடப்போகிறேன்!

(இக்கதைக்கு வேண்டிய குறிப்புக்கள் புறநானூற்றிலிருந்து எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.)

நான் குற்றவாளியா?

(தி. கோ. அ. புலவர் 4-ம் ஆண்டு.)

நான் குற்றவாளியா? ஆச்சரியப்படுகிறீர்களா? ஆம். உங்களுக்கு மட்டுமென்ன, என்ருந்தான் ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. இன்றைய தினத்திலே நான் கைதிக்கூண்டில் நிற்கிறேன். பிரபல சினிமாப் பத்திரிகை துாதனின் ஆசிரியர் தான் நான். பத்திரிகாசிரியர் குற்றவாளி! ஆம் ஆச்சரியம்! நான் செய்த தவறென்ன?

அன்று மாலை நான்கு மணியிருக்கும். எனது அலுவலகத்திற்கு உதவியாசிரியர் கண்ணப்பன் சோர்ந்த முகத்துடன் வந்து நின்றார். எனக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. 'என்ன சார்! கதாசிரியர் கண்ணப்பரே! ஒரு மாதிரியாக.....?' என்று பேச்சை உள்ருக்கிழுத்தேன். அவர் உடனே கோடையிடி கோதண்டம் பிள்ளையைப்போல பேச ஆரம்பித்துவிட்டார்.

“கோமளசுந்தரி” “ஜெய்லீரன்” “ஐயோடா” “கோணங்கி சித்தர்” முதலிய படத்திலெல்லாம் நடித்துள்ள நவயுக நாரீமணி நிர்மலா தேவியின் மூக்கைப்பற்றி சந்தேகப்பட்டேன்.”

“அட போங்க சார்! மிஸ் நிர்மலா தேவியின் மூக்கைப்பற்றி நமக்கென்ன கவலை.”

“என்ன இப்படி சொல்லிவிட்டீர்கள்? நம்ம துாதனின் பத்திரிகைக்கு சரியான ‘லக்கு’ இருக்கிறது. அடுத்தவாரப் பேட்டியில் ‘மிஸ் நிர்மலா தேவியின் சப்பை மூக்கு’ ‘ப்ளாஸ்டிக்கினால்’ தினந்தோறும் சரியாக்கப்படுகிறது” என்று பிரசுரித்தால் நம்முடைய பத்திரிகை தூற்றுக்கணக்கிலே விற்பனையாகி விடும் சார்.”

“ஆமாம். நீங்கள் உண்மையிலேயே தான் சொல்கிறீர்களா.”

“சார்! பொய் மெய் என்பதெல்லாம் என்னிடத்தில் கிடையாது. கண்டதை கண்டபடி சொல்வது தான் என் வேலை. நீங்கள் ‘ப்ரூப் செட்’ பண்ணச் சொல்லுங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டு உதவியாசிரியர் போய்விட்டார்.

ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலை நான்கு மணிக்கு ‘துாதன்’ வெளி வந்தது. வெளி வந்ததுதான் தாமதம். ஆறு மணிக்கெல்லாம் மிஸ். நிர்மலா தேவியின் கார் என்னுடைய பத்திரிகை நிலையத்தின் முன் வந்து நின்றது. அதிலிருந்து ஏறக்குறைய ரெல் கொட்டி வைக்கும் தொம்பையை ஒத்த ‘டைரக்டர்’ கருப்பண்ணச் செட்டியார் இறங்கி கோபமாக என் முன் வந்து நின்றார். நிர்மலாதேவியின் கண்களோ கோவைப்பழம்போல சிவந்திருந்தது.

“சார்! உங்க மூளையில் அறிவிருக்கிறதா” என்றார் செட்டியார்.

“மூளையிருந்தாதானே அறிவிருக்கப்போகிறது” என்றான் நிர்மலா.

நான் ஒன்றுமே விளங்காமல் முழித்தேன் “முழிக்காதீர்கள் சார்! கோழி முட்டைபோலக் கண்களை வைத்துக்கொண்டு என் மூக்கு ‘ப்ளாஸ்டிக்’ கில் செய்தது என்று துணிச்சலாக எழுதிவிட்டீர்களே! அதற்கு என்ன தண்டனை தெரியுமா?” என்றான் நிர்மலா.

நான் பார்த்தேன்; நன்றாக நிர்மலாவின் மூக்கைப் பார்த்தேன். கூரான மூக்கு! சப்பையாக யில்லை. பின் என் உதவியாகிரியர் சொன்னார்? மனதிலே பல குழப்பங்கள். அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தேன். டைரக்டர் “சார்! உங்கள் மீது மானகட்ட வழக்கு பத்தாயிர ரூபாய்க்குத் தொடரப் போகிறோம்” என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார்கள்.

அடுத்த நிமிடமே யூனியோனல் அடிமேல் அடி வைத்து உதவியாகிரியர் வந்து நின்றார். நான் கோபமாகப் பார்த்தேன். பாஹ்! அழுதுவிடுவார்போல தோன்றிற்று. “ஆமாம், நீங்கள் என் பொய் சொன்னீர்கள்” என்றேன்.

“சார்! மன்னித்துவிடுங்கள். நான் ஒரு அமெரிக்க நாவலைப் படித்துவிட்டு நிர்மலாவைப் பேட்டி காணப்போனேன். நாவலில் ஒரு கிளிமா நடிகை ‘ப்ளாஸ்டிக்’ கிளால் தன்னுடைய சப்பை மூக்கை மறைத்துக்கொண்டு பெயர் எடுத்துவிட்டாள் என்று படித்திருந்தேன். நிர்மலாவின் மூக்கு கத்திபோல கூர்மையாக இருக்கவே சந்தேகப்பட்டி.....?”

“போதும் போதும், நீங்கள் செய்த உதவியாகிரியர் வேலை” என்று சொல்லிவிட்டு வீட்டுக்குப் போய்விட்டேன்.

திடீரென்று ஒருநாள் என் பெயருக்குச் சம்மன் வந்தது. நான் கோர்ட்டில் ஆஜராகவேண்டுமாம். காரணம், நிர்மலாதேவியின் மானகட்ட வழக்கில் நான்தான் குற்றவாளியாம். அட ஆண்டவனே! என்று கோர்ட்டிற்குச் சென்றேன். எவ்வளவோ வாதாடினேன். நான் குற்றவாளி தானாம், நீங்களே சொல்லுங்கள், நான் குற்றவாளியா ?

இயல் அமைத்தவர்
சங்கீதபூஷணம் & சிறப்புத்தமிழிசை.
திரு. M. P. இராமசாமி ராஜா.
மூன்றாவது வகுப்பு வீணை.

இசையமைத்தவர்.
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக
இசைப்பேராசிரியர் இசை மன்னர்
ஸ்ரீமான் சித்தூர்
சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள்

இராகம் : தன்யாசி. }
தாளம் : மத்தியாதி. }

ஆ. : ஸ க ம ப நீ ஸ்.
அ. : ஸ் ரி த ப ம க ரி ஸ்.

{ 8-வது மேளத்தில்
ஜன்யம்

பல்லவி

இன்னிசைச் செல்வமே செல்வம்—உலகில்
எல்லா உயிர்களும் என்றும் மகிழறும்

(இன்)

அனுபல்லவி

தன்னிலும் மேன்மையாய் மன்னரும் மதிக்கும்
தன்மையில் சிறந்து தரணியில் ஒலிக்கும்

(இன்)

சரணங்கள்

- (1) மனைவி மக்களுடன் மாட்சிமை பெறலாம்
மன்னன் என்றே சொல்லும் மகத்துவம் வரலாம்
நினைவில் நேர்மையாய் நிலையை அறியலாம்
நெஞ்சம் தூய்மையாய் நீடித்து வாழலாம்

(இன்)

- (2) பாடி மகிழலாம் பரவசம் அடையலாம்
நாடி வந்தவர் நலமுறச் செய்யலாம்
ஒடி மறையாது உண்மை உரைக்கலாம்
தேடி அறிந்தவர் தெளிந்து ஓதலாம்

(இன்)

பல்லவி

- (1) ; ; ; * கா மா பா பா நீ |
. . . இன் னி சை செல் வ
ஸ்ா ; ; ஸ் நி | தா பா ; ம க ||
மே . . செல் . . வம் . உ .

- (2) த ப ம க ரி ஸ * கா மா பா ப நி ஸ்ா |
ல . கில் . . . இன் னி சைச் செல் . வ
நி ஸ் க் ரி ஸ் நி ப நி | ஸ் ரி ஸ் நி த ப ம ப ||
மே . . . . செல் . . , வம் . . . உ .

- த ப ம க ரி ஸ ஸ ரி * ஸ ரி ஸ நி த ப ப நி |
ல . கில் . . . எல் . . . லா . . . உ .
ஸா ஸா ஸா க ம | ப நி ஸ் நி த ப ம க ||
யிர் க னும் என் . . . றும் . . . ம .

- ம ப ம க ரி ஸ * கா மா பா பா நீ | ஸ்ா
கி . மு . றும் . இன் னி சைச் செல் வ மே,

அனுபல்லவி

- (1) ; ; ; * பா நீ ஸ்ா ; ஸ்ா |
. . . தன் னி லும் . மே
; ஸ்ா ஸ்ா ; | பா நீ ஸ்ா ப நி ||
. ன்மை யாய் . மன் ன றும் ம .

(2) ஸ்ர நி த ப ம * பா நீ ஸ்ர ; ஸ்ர |
தி . க்கும் . . தன் னி லும் . மே
ம் க் ரீ ஸ்ர ; | பா நீ ஸ்ர ப நி ||
. . ன்மை யாய் . மன் ன ரும் ம .

ஸ்ர ரி ஸ் நி த ப ம * ப ம க ம க ம ப நி ப நி |
தி . . க்கும் . . . தன் . . . மை . யில் . சி .

ஸ் ரி நி ஸ் பா மா | பா மா மா ம க ||
நந் . . . து த ர ணி யில் ஓ .

ரீ ஸா ; * கா மா பா பா நீ | ஸ்ர
வி க்கும் . இன் னி சைச் செல் வ மே.

சரணம்

; ; ; * ம தா ப மா மா மா |
. . . ம னை வி ம க்க ளு

மா ; ; ஸ க | , ம பா கா ரீ ||
டன் . . மா . . ட்சி மை பெ ற

ஸா ; ; * பா ; நீ ; ஸ் ரி |
லாம் . . மன் . னன் . என் .

நி தா பா , ம க | ம ப ம கா ம பா ||
• தே . சொல் . லும் . . . ம க த்து வம்

கா ரீ ஸா
வ ர லாம்.

பின்வரும் அடியை அனுபல்லவிபோல் பாடவும்.

; ; ; நினைவில் தே | ர்மையாய் நி | லையை அறியலாம்
நெஞ்சம் தூய்மையாய் | நீடித்து | வாழலா || ம் (இன்)

இரண்டாவது சரணத்தை முதற் சரணத்தைப்போல் பாடவும்.

தமிழ் இலக்கியக் கழகம் (6) அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்

1949-50 ஆண்டின் நிகழ்ச்சிச் சுருக்கம்.

தமிழ் இலக்கியக் கழகம் பல்கலைக் கழகப் பூங்கானிலே தோன்றி, ஆசிரிய மாணவர் ஆர்வத்திலே வளர்ந்து, உறுப்பினர் உழைப்பிலே செழித்தோங்கி, ஆட்சியாளரின் அருள் தென்றலிலே அசைந்து, புத்தம் புதுக் கருத்துக்களாம் முத்தமிழ் மலர்களை முகிழ்த்து மணம் வீசி வருகிறது.

இவ்வாண்டு, இக்கழகத்தில் உறுப்பினராயிருந்து தொண்டாற்றியோர்:—

தலைவர்:—பேரறிஞர். திரு. அ. சிதம்பரநாதச் செட்டியார் அவர்கள், M. A. Ph. D.

சேயலாளர்:—1. திரு. வீ. இராசமாணிக்கம். 5-வது சிறப்பு வகுப்பு.

2. „ சோ. அருணகிரி. 4-வது புலவர் வகுப்பு.

துணைச் சேயலாளர்:—1. திருவாட்டி கை. சிவானந்த வல்லி. 4-வது சிறப்பு வகுப்பு.

2. திரு. பி. எஸ். நடராசன். 3-வது வகுப்பு.

இவ்வாண்டில் சில சிறப்புக் கூட்டங்களும், பல இயல்புக் கூட்டங்களும் நடைபெற்றன.

இக்கழகத்தின் தொடக்கவிழா 30—7—49, அன்று கோகலே மன்றத்தில், தமிழ்ப் பேராசிரியர் உயர்திரு. அ. சிதம்பரநாதச் செட்டியார் அவர்கள் M. A. Ph. D. தலைமையில் நடைபெற்றது. அருளுன்று, திருவிதாங்கூர்ப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றுக்கொண்ட உயர்திரு. சி. பன்னிருகைப் பெருமான் முதலியார் அவர்கள் M.A., B.L., “தமிழின் இன்றைகிலை” என்னும் பொருள் பற்றிப் பேசினார்.

சிறப்புக் கூட்டங்கள் இரண்டு நடைபெற்றன. முதற்கூட்டம்; 5—9—49 மாலை 5-30 மணிக்கு தலைவர் தலைமையில் நடைபெற்றது. அது போது பன்மொழிப்புலவர். உயர்திரு. கா. அப்பாதுரை அவர்கள் M.A., L.T., “சங்க இலக்கியத்தின் மாண்பு” என்னும் பொருள்பற்றி, ஆராய்ச்சிமிக்கதோர் சொற்பொழிவாற்றினார். இரண்டாவது கூட்டம், 20—1—50 வெள்ளி மாலை 5-30 மணிக்குத் தலைவர் தலைமையில் “தமிழர் திருநாள்” கொண்டாடப்பட்டது. அதுபொழுது, தமிழாசிரியர், திரு. க. வெள்ளைவாரணனார் அவர்கள் திருவாட்டி. கை. சிவானந்த வல்லி, திரு. கோதண்டபாணி, திரு. கே. மீனாட்சி சுந்தரம் B.A., ஆகியோர் பேசினர்.

இவ்வாண்டில் ஆறு இயல்புக் கூட்டங்களும் நடைபெற்றன.

“தமிழ்நிலையம் மாணவரும்,” “முற்போக்கு இலக்கியம்,” “கவிஞனும் காவமும்,” தமிழரும் கலையும்,” “கவிதை பிறந்த கதை,” “புலவரும் நாடும்”: என்னும் பொருள்களைப்பற்றி முறையே, திரு. பா. பாலசுப்பிரமணியம் B. Sc., திரு. இரா. பார்த்தசாரதி B.A., திருவாட்டி கை. சிவானந்தவல்லி, திரு. நா. விசுவநாதன், திரு. மு. அண்ணாமலை, திரு. த. மா. திருநாவுக்கரசு ஆகியோர் சொற்பொழிவாற்றினர். இக்கூட்டங்கள் முறையே பண்டித வித்துவான் திரு. வெ. ப. கரு. இராமநாசுக்கு செட்டியார் அவர்கள், வித்துவான் திரு. ஏ. பூவராகம் பிள்ளையவர்கள்; வித்துவான் திரு. மு. அருளுசலம் பிள்ளையவர்கள், புலவர். கா வெள்ளைவாரணனார் அவர்கள்; வித்துவான். திரு. கோ. சுப்பிரமணியம் அவர்கள், M.A., B.L., வித்துவான். திரு. ஓளவை ச. துரைசாமிப் பிள்ளையவர்கள், ஆகியோர் தலைமையில் நடைபெற்றன.

இறுதியாக இக்கழகத்தின் வாழ்த்தியல் விரிவுரை (Valedictory address) தமிழ்ப்பேராசிரியர், உயர்திரு. அ. சிதம்பரநாதச் செட்டியார் அவர்கள், M. A. Ph. D., தலைமையில், கோகலேமன்றத்தில் நடைபெற்றது. அதுஞன்று, சென்னைப் பல்கலைக்கழக, முதன்மைத் தமிழ் விரிவுரையாளர் உயர்திரு. மா. அ. துரையாங்கனார் அவர்கள், M. O. L., “சங்க காலத்திய சான்றோர்” என்பதுபற்றிப் பேசி முடித்தார், பின்னர் தலைவர் முடிவுரைக்குப் பின்னர், கூட்டம் முடிவுற்றது. அத்துடன் இக்கழகத்தின் இவ்வாண்டின் நிகழ்ச்சிகளும் முடிவுற்றன.

ASSOCIATIONS AND SOCIETIES :

1. History and Politics Society :—

President : Prof. R. Satyanatha Ayyar, M.A.
Vice-President : Sri P. K. S. Raja, M.A., M. LITT.
Chairman : S. Raghupathy. *Secretary :* M. Kunhi Kannan.

27—7—49. *Inaugural Address:* Dr. Eddy Asirvatham, Professor of Politics, Boston University.

Subject : The Study of Politics in U. S. A.
President : Prof. R. Satyanatha Iyer.

13—9—49. *Ordinary Meeting :*

Speaker : M. Govindarajan.
Subject : True Democracy.

2. Philosophy Association :—

Patron . Dr. S. G. Manavala Ramanujam, M.A., Ph.D., D.I.C.
President : Prof. R. Ramanuja Chariar, M.A.
Secretary : E. S. Natarajan.
Chairman : T. V. Vasudeva Panikkar.
 L. Abdul Shukoor.

30—7—49. *Inaugural Address :*

Dr. T. A. Purushottam : Philosophy and a World Order, Prof. R. Ramanuja Chari presided.

23—8—49. N. Manoharan : Importance of Religion. Chairman presided.

25—8—49. Rev. S. W. Savarimuthu : The Two Moralities. President presided.

13—2—50. D. Ramanathan : Political Philosophy. Chairman presided.

21—2—50. S. Natarajan : The Philosophy of Sankara.

2—3—50. M. V. Thangavelu : Importance of Philosophy.

4—3—50. Psychological Demonstration.

18—3—50. Swami Chidbhavananda : Philosophy and Science. Prof. R. Ramanuja Chari presided.

” ” My Trip to Mount Kailas. Dr. S. G. Manavala-Ramanujam presided.

25—3—50.* Dr. T. M. P. Mahadevan : Valedictory Address : American Attitude to Indian Philosophy. Prof. R. Ramanuja Chari presided.

3. Economics Association :—

President : Dr. S. Chandrasekhar, M.A., M. LITT., M. Sc., Ph. D. (Col. & N. York.)

Vice-President : V. G. Ramakrishna Ayyar, M.A.

Chairman : S. Md. Haneef *I Term*
 N. Natarajan *II Term*
 N. V. Purushottaman *III Term*
Secretary : V. Sukumaran *I Term*
 R. Subramanian *II Term*
 S. V. Arumugam *III Term*.

22—7—49. N. Natarajan : The Future of Agricultural Mechanisation in India
 President: Md. Haneef.

3—8—49. Prof. G. S. Ramaswami, B.E., M.S.C.E., 'Inside America' President Dr. S. Chandrasekhar.

10—8—49. T. Madhava Menon, B.A., "The Concept of the Day in Economic Analysis"
 President: N. V. Purushottaman.

16—8—49 *Extra-ordinary Meeting :*

Dr. S. Chandrasekhar : "Conflicting Economic Ideologies in the Modern World". President : Dr. S. G. Manavala Ramanujam, M.A., Ph.D., D.I.C.

22—8—49 *Inaugural Address ;*

Dr. P. J. Thomas, M.A., D. Ph. (Oxon) Economic Adviser to the Government of India : "The Present Economic Position in India".

28—8—49 Visit to Coleroon to conduct a survey of the mat and cane weaving industry

7—9—49 R. Subramanian : International Monetary Fund—How it works. President : Md. Haneef.

12—9—49 T. Madhava Menon : Review of "Towards A Dynamic Economics" by R. F. Harrod. President : K. Ramamurthi, B. A. (Hons.)

4. **Mathematics Association :—**

Patron : Dr. S. G. Manavala Ramanujam, Vice-Chancellor.

President : Prof. G. V. Krishnaswami Ayyangar, M. A.

Vice-President : Dr. V. Ganapathy Ayyar, M. A., D. Sc.

Secretary : M. S. Ramanujam.

Asst. Secretary : R. I. Raja Singh.

11—8—49 G. Ramaswami : New names in Mathematics.

31—8—49 *Inaugural Address :* S. Suryanarayana Iyer, M. A. : Methods of teaching Mathematics in College Classes.

28—11—49 M. S. Ramanujam : Sun : His Features—Solar Eclipses.

13—12—49 M. R. Parameswaran : Series : Their Sum And Convergence.

16—2—50 Miss. A. Lakshmi : Some Unrealised Possibilities in Mathematical Education.

21—3—50 Guruswami : Development of Non-Euclidean Geometry.

23—1—50 *Extra-ordinary Meeting :* Dr. V. Ganapathi Iyer : The Properties of Integers.

21—2—50 *Extra-ordinary Meeting :* Dr. K. Rengaswami Iyer : Desargue's Configuration.

18—12—49 Meeting to felicitate Dr. M. Venkataraman on his Ph. D. Degree.

24—3—50 *Valedictory Address :* Dr. Kibbe : Space Filling Patterns in Two, Three and Four Dimensions.

5. **Physics Society :—**

Patron : Dr. S. G. Manavala Ramanujam, Vice-Chancellor.

President : Prof. T. P. Navaneethakrishnan, M. A.

Vice-President : R. K. Viswanathan, M. A.

Secretary : M. S. Govindaswami.

Asst. Secretary : S. Padmanabhan.

16—7—49 *Inaugural Address :* Dr. N. S. Subba Rao, Reader in Physics, Andhra University : "Why this weather ?"

Dr. S. Ramachandra Rao, M. A., D.Sc. LOND., Professor of Physics, Central College, Bangalore, presided.

6. **Chemical Association :—**

President : Prof. M. L. Joshi

Dr. V. Baliah

Secretary : C. Agoram.

Asst. Secretary : B. A. Ramamurthy

6—8—49 *Inaugural Address :*

President : Sri A. P. Madhavan Nair, M.A., Reader in Chemical Technology, Madras University.

Speaker : Prof. M. V. Sitaraman, M. A. : "Chemurgy."

12—8—49 Prof. M. L. Joshi, presided.

Speaker : H. P. S. Moorthy.

Subject : Glass.

7. Sanskrit Language and Literary Society :—

<i>Patron :</i>	Dr. S. G. Manavala Ramanujam, Vice-Chancellor.
<i>President :</i>	Dr. C. S. Venkateswaran, M. A., Ph. D., Siromani.
<i>Chairman :</i>	K. S. Ramanathan, I & II Terms. T. Srinivasan, III Term.
<i>Secretary :</i>	T. V. Panchapakesan.
<i>Asst. Secretary :</i>	R. Sampathkumaran.

30—7—49 *Inaugural Address :—*

Dr. C. Kunhan Raja, M. A. D. PHIL. : The Influence of Sanskrit on Indian Culture. President : Dr. C. S. Venkateswaran.

Extra ordinary Meetings :

7—2—50. Gita Day. Panditaraja V. Subramania Sastri ; “ The Greatness of the Gita.”

President : Sri U. P. Sastri B.A.,

14—2—50. Sri B. V. Sundararaja Ayyangar : “ My Travel Experiences in North India ”

President : Dr. C. S. Venkateswaran.

16—2—50. Poets' Day.

<i>Speakers</i>	<i>Subject</i>
Sri A. C. Subramanian	Kalidasa
„ V. Subramanya Sastri	Sri Harṣa
„ K. Rengaswami Ayyangar	Bana
„ V. K. Seshadri Acharya	Magha
„ M. Nataraja Dikshitar	King Harṣa
„ R. Guruswami Sastri	Bhavabhuti
„ K. Srinivasa Chariar	Vedanta Desika.

The President of the Society presided.

Ordinary Meetings :

13—9—49.	L. Rengarajan T. Srinivasan S. Sundaresan S. Srinivasan A. Gnanasambandam	} There is at present moral degradation in humanity
28—11—49.	S. Sundaresan : Bhasa Carudattam and Sudraka's Mṛtcatatikam.	
8—12—49.	S. Ranganathan L. Rangarajan R. Sambathkumaran S. Ramakrishnan S. Satagopan	
21—3—50.	K. S. Ramanathan : Sanskrit then, now and after.	
22—3—50.	<i>Valedictory Address :</i> The Genius of Valmiki <i>Speaker :</i> Sri A. C. Subramanyam M. A. <i>President :</i> Sri T. E. Satagopachariar B.A., B.L.	
		} The System of Education in India

8. The Fine Arts Society :—

<i>Patron :</i>	Dr. S. G. Manavala Ramanujam, Vice-Chancellor
<i>President :</i>	Sri C. R. Myleru M.A.
<i>General Secretary :</i>	S. Natarajan.

28—8—49. *Goethe Bicentenary :*

Radio Play : Selected Scenes from “ Faust ” produced by
Sri C. R. Myleru

Dr. S. G. Manavala Ramanujam Vice-Chancellor presided.

12-9-49. *Bharati Day :**Speakers :* Sri Rajaram B.A., B.E.

,, E. S. Varadaraja Iyer B.A.

,, S. Sivaswami, V. Annamalai and V. Krishnaswami

President : Mr. C. R. Myleru31-10-49. *Radio play from A. I. R. Trichy.*

"Julius Caesar"

Musical Entertainment : Srimathi Vedavalli Ammal.15-2-50. *Music Performance by* Sri S. P. Thillairaj15-3-50. *Shakespeare Readings and*
to *Mono-acting by*17-3-50. *Mr. C. R. Myleru*21-3-50. *Lectures on Indian Music*
to *by*23-3-50. *Sri P. Balakrishnan B.A.*9. *Kerala Samaj.**Patron :* Dr. S. G. Manavala Ramanujam, Vice-Chancellor.*President :* Sri A. C. Subrahmanyam M.A.*Vice-President :* Sri P. K. S. Raja M.A. M. Litt.*Chairman :* Sri M. K. Nambiar.*Secretary :* Sri P. Gopalakrishna Pillai.13-8-'49 *Inaugural Address :*Sri V. Gopalan Nair M.A., Lecturer in English, Government College, Kumbakonam:
The Message of Kerala.*President :* Sri A. C. Subrahmanyam.17-8-'49 *Ordinary Meeting.*23-8-'49 *Extra-ordinary meeting :**Speaker :* Dr. P. J. Thomas, Economic Adviser to the Government of India.
Subject : Origins of Malayalam Language.*Supplementary speaker :* Dr. A. C. Chettiar, Professor of Tamil.*President :* Prof. R. Satyanatha Iyer.5-9-'49 *Onam Day.*10-30 A.M. *Meeting :* *President :* Dr. K. C. Chacko.*Speaker :* Sri A. C. Subrahmanyam.*Subject :* Significance of Onam.

Dr. S. G. Manavala Ramanujam, Vice-Chancellor, gave away the prizes.

12 Noon *Feast.*6-30 P.M. *Drama :* 'The Light that Failed' by Sri R. S. Kurup.7-3-50. *Extra-ordinary Meeting :**Speaker :* His Excellency Sardar K. M. Panikkar, India's Ambassador to China.*Subject :* 'Linguistic Consciousness and National Unity.*President :* Sri A. C. Subrahmanyam.16-3-'50 *Symposium.**Subject :* Press in the U. S. T. C.*Speakers* Messrs. Issac Chacko, Varghese Eapen, Damodaran Nair and Thomas Nainan.*President :* Mr. G. Alexandar.2-4-'50 *Valedictory Address by*

Hon'ble K. Madhava Menon, Minister for Law and Education.

President : Sri A. C. Subrahmanyam.

94980

T4m 2118, N32

AT CHIDAMBARAM

The only reliable and Cheapest
HOUSE
for all grocery articles.

Please contact —

Telephone: 21

Telegram: "PROVISION"

The Chidambaram Provision Stores

The Leading Maligai Merchants

BAZAAR STREET

CHIDAMBARAM

EXCHANGE LIST

-
1. Madras Christian College Magazine.
  2. Madras Law College Magazine.
  3. Teachers' College Magazine, Saidapet.
  4. Kumbakonam College Magazine.
  5. St. Xavier's College Magazine, Palamecottah.
  6. Findlay High School Magazine, Mannargudi.
  7. Hindu Theological High School Magazine, Madras.
  8. The South Indian Boy Scout, Madras.
  9. Magazine of the Government Victoria College, Palghat.
  10. Magazine of the Government Arts College, Rajahmundry.
  11. Magazine of the Government College, Mangalore.
  12. National College Magazine, Trichinopoly.
  13. Hindu College Magazine, Masulipatam
  14. Zamorin's College Magazine, Calicut.
  15. Malabar Christian College Magazine, Calicut.
  16. Journal of the Saraswathi Mahal Library, Tanjore.
  17. The Theosophical College Magazine, Madanapalle.
  18. The South Indian Teacher, Triplicane High Road, Madras.
  19. Maharajah's College, Magazine, Pudukottah.
  20. Loyola College, Magazine, Madras.
  21. Ceded Districts' College Magazine, Anantapur.
  22. Jaffna College Miscellany, Vadukoddai, Ceylon.
  23. The Divine Life, Rishikesh.
  24. Mrs. A. V. N. College Magazine, Vizagapatam,
  25. St. Joseph's College, Trichinopoly.
  26. The Presidencian.
-

S. R. Seal

Guaranteed

TELE { Gram : JEWELLERY
Phone : No 22

POST } No. 14
BOX }

Sri Nataraja Vilas Jewellery Hall

S. RATHNASWAMY CHETTIAR

BAZAAR STREET, CHIDAMBARAM

READY MADE GUARANTEED GOLD ORNAMENTS OF UP TO DATE FASHION, FANCY GEMSET JEWELS, BEAUTIFUL SILVERWARE, ARE ALWAYS AVAILABLE IN LARGE VARIETIES AT COMPETATIVE PRICES. ORDERS ALSO UNDERTAKEN AND EXECUTED NEATLY AND PROMPTLY.

RELIABLE HOUSE FOR RADIOS!

WRIST WATCHES!

FOUNTAIN PENS ETC.!

Ref. No. 701: $7\frac{3}{4}$ Rectangular & Tonneau shapes, 15-Jewels lever movement, Rolled gold Steel back, full arabic dial, Swiss made. Rs. 51—4—0.

Ref. No. 703: $7\frac{3}{4}$ Rectangular & Tonneau shapes, 5-Jewels lever movement, Chromium Steel back, full arabic dial, Swiss made. Rs. 37—8—0.

Also Available — "CYMA", "ROLEX", "MADORINA", "LADYSMITH", "ORIS", "ETONIA", "MEDANA", "MINISTER", "OLMA", "ROAMER", "RECORD", "ELIDA", "PIERCE", "FRENCA", "WESTEND", "FAVRELEUBA" etc, etc., in all shapes & fancies.

"MEIJI" 6" height, Repeater alarm, Loud and Sweet alarm, separate seconds, full chromium case, made in occupied Japan.

— Rs. 16—0—0.

"MERIDIAN" $4\frac{1}{2}$ " height, very clear and loud alarm, white dial with separate seconds, fancy coloured case, Swiss made Rs. 16—0—0

"SIRIS" $3\frac{1}{2}$ " height, fancy radium dial, Base model, Gilt strong metal case, Swiss made. Rs. 25—0—0.

We also deal in G. E., Ferguson, Peter Pan and other American & English Radios Available in A.C., A.C./D.C., Dry battery and wet battery models.

We deal in all varieties of FOUNTAIN PENS

AJANTA ART & COMMERCIAL AGENCIES,
WEST CAR STREET, CHIDAMBARAM.

Radio Servicing & Watch Repairing Undertaken